

yeminli

Vampir mektupları
7. Kitabı

morgan rice

Morgan Rice

Yeminli

Серия «Vampir Mektupları», книга 7

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697639

Yeminli (Vampir Mektupları 7. Kitabı):

ISBN 9781632915009

Аннотация

YEMİNLİ (Vampir Mektuplarının 7. Kitabı) kitabında Caitlin ve Caleb kendilerini 1350'nin ortaçağ İskoçyasında, şövalyelerin ve parıldayan zırhların, kalelerin ve savaşçıların arasında, kendilerini gerçek vampir ölümsüzlüğüne götüren anahtarın saklandığı söylenen Kutsal Kase'nin arayışında buluyorlar. İskoçya'nın Batı kıyılarında, yalnızca en seçkin savaşçıların yaşayıp eğitim gördüğü, en uzak ada olduğu söylenen antik Skye Adasına çıkıyorlar. Sam ve Polly, Scarlet ve Ruth, bir insan kral ve onun savaşçıları ve Aiden'in tüm adamlarıyla yeniden birleştikleri için kendilerinden geçiyorlar. Dördüncü ve son anahtar için görevlerine devam etmeden önce, Caleb ve Caitlin'in evlenme zamanı geliyor. Caitlin'in hayal bile edemeyeceği en inanılmaz ortama karşı, bütün eski ritüelleri ve ona eşlik eden törenleri içeren özenli bir vampir düğünü planlanıyor. Bu Polly ve diğerleri tarafından planlanan, ömür boyu sürecek olan ve titizlikle hazırlanmış bir düğün olacak. Caitlin ve Caleb de hayatlarında hiç olmadıkları kadar mutlular. Aynı anda Sam ve Polly, kendileri de

hallerine şaşırarak inanılmaz bir şekilde birbirlerine aşık oluyorlar. İlişkileri hız kazandıkça Sam kendi yemini ile Polly'yi şaşırtıyor. Ve Polly de kendi şok edici haberleri ile Sam'i şaşırtıyor. Fakat görünenin altındaki her şey iyi değil. Blake tekrar görünüyor ve Caitlin'e duyduğu derin aşk düğününden bir gün önce Caitlin'in evliliğini tehdit edebilir. Sera da tekrar ortaya çıkıyor ve sahip olamayacağı şeylere dair yeminler bozuluyor. Scarlet de kendini tehlikede buluyor, çünkü gerçek ebeveynlerinin kimler olduklarının açığa çıkmasıyla derin güçlerinin kaynağı da ortaya çıkıyor. Hepsinden kötüsü, Kyle zamanda geri geliyor ve himayesindeki eski adamı Rynd'ı da getiriyor. Rynd'ı Caitlin ve onun adamlarını aldatıp öldürmek için şekil değiştirme becerilerini kullanmaya zorluyor. Hepsi Kyle'ın özenle hazırladığı tuzağa düşünce, Caitlin ve diğerleri hayatta hiç olmadıkları kadar kendilerini tehlikede buluyorlar. Caitlin'in canından çok sevdiği herkes geri dönmek üzere ortadan kaldırılmadan önce son anahtarı bulmak için büyük bir yarış olacak. Bu defa, Caitlin en zor kararları verip kendi hayatını feda etmek zorunda kalacak.

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	15
İKİNCİ BÖLÜM	24
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	31
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	38
BEŞİNCİ BÖLÜM	45
ALTINCI BÖLÜM	55
YEDİNCİ BÖLÜM	64
SEKİZİNCİ BÖLÜM	74
Конец ознакомительного фрагмента.	79

Morgan Rice

Yeminli (Vampir

Mektupları 7. Kitabı)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatla kalın!

VAMPİR MEKTUPLARI övgüler

“ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİNE rakip bir kitap, en son sayfasına kadar başınızı kaldırmadan okumak isteyeceksiniz! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız, bu tam size göre bir kitap!”

—Vampirebooksite.com (*Dönüşüm* için)

“Rice, daha baştan sizi hikayenin içine çekiyor, mekanın sade görüntüsüne baskın çıkan inanılmaz betimleyici gücü, hikayeye yedirme konusunda harika bir iş çıkarıyor... Zevkle yazılmış ve bir solukta okunuyor.”

—Black Lagoon Reviews (*Dönüşüm* için)

“Genç okuyucular için harika bir hikaye. Morgan Rice ilginç bir girdabı daha da derinleştirerek harika bir iş çıkarmış...Canlandırıcı ve eşsiz. Bu seriler bir kızın etrafında yoğunlaşıyor...sıradışı bir kız!...Okunması kolay ve bir solukta bitiyor...Derecelendirilmiş Kitaplardan.”

—The Romance Reviews (*Dönüşüm* için)

“Daha başında beni içine aldı ve bir daha da bırakmadı... Bu hikaye nefes kesici bir macera, bir solukta okunuyor ve en başından sizi heyecana boğuyor. İçinde tek bir sıkıcı an yok.”

—Paranormal Romance Guild (*Dönüşüm* için)

“Jam heyecan, romantizm, macera ve süprizlerle dolu. Elinize aldığınızda tekrar tekrar aşık olacaksınız.”

—vampirebooksite.com (*Dönüşüm* için)

“Harika bir konu ve özellikle bu, geceleri elinizden bırakamayacağınız türden bir kitap. Sonu o kadar heyecanlı bir yerinde bitiyor ki sırf neler olduğunu görmek için derhal bir sonraki kitabı almak isteyeceksiniz.”

—The Dallas Examiner (*Sevilmiş* için)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz derecede yetenekli bir hikaye anlatıcısı olduğunu kanıtlıyor...Bu kitap vampir/fantezi türü kitapların genç yaştaki severleri dahil geniş bir okuyucu kitlesine hitap ediyor. Sizi şok edecek ve beklenmedik bir yerde bitecek.”

—The Romance Reviews (*Sevilmiş* için)

Morgan Rice’ın Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYINI (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)

SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA BİR (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR MEKTUPLARI

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŐ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŐ (5. Kitap)

SAHİPLENİLMİŐ (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŐ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŐ (9. Kitap)

GÖMÜLMÜŐ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

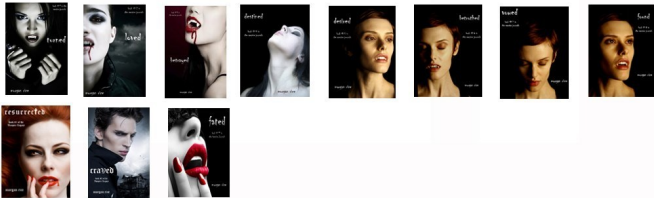
THE SORCERER'S RING

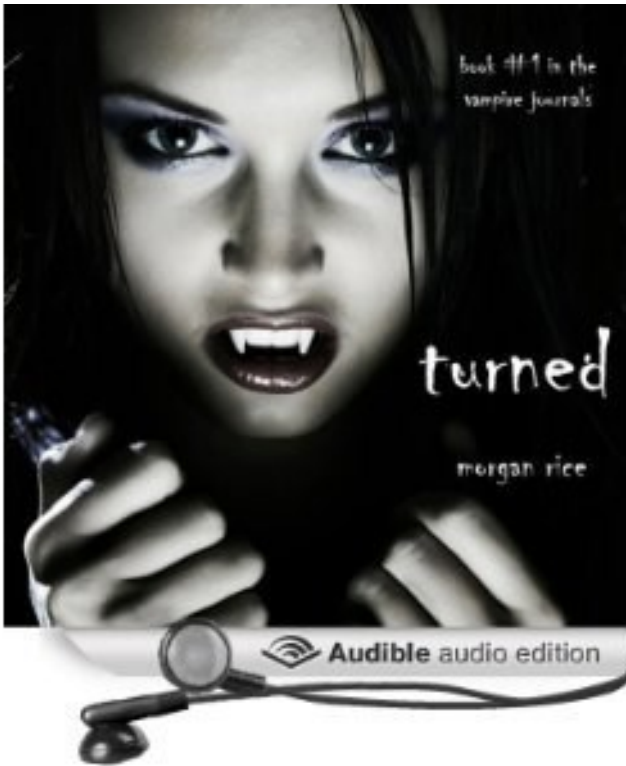

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

VAMPİR MEKTUPLARI serisini Şimdi
sesli kitap formatında dinleyebilirsiniz!

Copyright © 2012 Morgan Rice

Her hakkı saklıdır. ABD 1976 Telif Hakları Yasasının izin verdiği maddeler dışında bu yayının hiçbir kısmı hiçbir şekilde ve hangi amaçla olursa olsun çoğaltılamaz, dağıtılamaz ve alıntı yapılamaz; yazarın önceden izni alınmaksızın bir veri tabanında ya da depolama sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca sizin kişisel zevkiniz için yetkilendirilmiştir. Bu ekitap tekrar satılmamalı ya da diğer insanlara dağıtılmamalıdır. Başka biri ile bu kitabı paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için yeni bir kopya satın alınız. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almamışsanız ya da yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen geri verin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın zorlu çalışmalarına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu çalışmasıdır. İsimler, karakterler, işler, örgütler, mekanlar, durumlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Hayatta ya da ölmüş gerçek kişilere benzerlikler tamamen tesadüf eseridir.

Kapak Modeli: Jennifer Onvie. Kapak fotoğrafı: Adam Luke Studios, New York. Kapak makyaj sanatçısı: Ruthie Weems. Bu sanatçılardan herhangi biri ile iletişime geçmek isterseniz lütfen

GERÇEK:

Uzaklardaki Skye Adası (Kuzeyliler buna “sis adası” der) İskoçya’nın Batı sahilinde yer alır. Burası kralların yaşayıp savaştığı, kalelerin hala var olduğu ve pek çok seçkin savaşçının yüzyıllardır eğitildiği çok eski bir yerdir.

GERÇEK:

Skye Adası’ndaki o muhteşem tabiatta, Peri Glen denilen bir yer vardır ve söylenenlere göre orada bir dilek dilerseniz gerçekleştirmiş.

GERÇEK:

Yaygın söylentilere göre Kutsal Kasenin en son bulunduğu yer İskoçya’daki küçük bir kasabada yer alan Rosslyn Şapelidir. Dediklerine göre Kutsal Kase gizli bir duvarın arkasında, en aşağı seviyelerdeki bir mezarın içine gizlenmiştir.

JULIET: Nasıl bir doyum bekliyorsun ki bu gece?

ROMEO: Aşkının katkısız yeminini benimkine karşılık.

JULIET: İçtenlikle geri vermek için sana.

*Elimde olan bir Şeyi istiyorum hem,
Cömertliğim uçsuz bucaksız denizler gibi,
Denizler gibi derin sana olan sevgim.*

*Sana ne kadar verirsem, o kadar çoğalıyor
bende kalan,*

Çünkü her ikisi de hiç tükenmek bilmiyor.

--William Shakespeare, Romeo ve Juliet

BİRİNCİ BÖLÜM

Kuzey İskoçya
(1350)

Caitlin kan kırmızısı bir güneşe uyandı. Güneş inanılmaz bir büyüklükte ufukta bir top gibi kendini göstererek bütün gökyüzünü doldurmuştu. Onun önünde tek başına bir karartı duruyordu, Caitlin bunun olsa olsa babası olacağını hissetti. Sanki Caitlin'in ona doğru koşmasını istiyormuş gibi iki elini ileriye doğru açarak uzatmıştı.

Caitlin de bunu çok istiyordu. Fakat yerinden doğrulmaya çalıştığında aşağı baktı ve bir kayaya zincirlenmiş olduğunu gördü; demirden kancalar bileklerini ve ayaklarını sıkı sıkı tutuyordu. Bir elinde üç anahtar tutuyordu – bunların babasına ulaşmak için ihtiyacı olan anahtarlar olduğunu biliyordu – diğer elinde ise kolyesi vardı, kolyesinin küçük gümüş haçı avucunun içinden aşağıya doğru sarkıyordu. Kalkmak için olanca gücüyle doğruldu ama kıyılamadı.

Caitlin gözlerini kırıştırdı ve birden babasının hemen yanı başında durup kendisine gülümsediğini gördü. Ondan kendisine doğru yayılan sevgiyi hissedebiliyordu. Babası eğildi ve usulca onun zincirlerini açtı.

Caitlin ileriye doğru uzandı ve ona sarılarak onun sıcaklığını ve kendine verdiği güveni hissetti. Babasının kollarında olmak

o kadar harikaydı ki Caitlin gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülerek akmakta olduğunu hissedebiliyordu.

“Üzgünüm baba. Seni hayal kırıklığına uğrattım.”

Babası geri çekildi, doğrudan Caitlin’in gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

“Sen umduğumdan da fazlasını yaptın. Sadece son bir anahtar kaldı ve sonra birlikte olacağız. Sonsuza kadar.”

Caitlin gözlerini kırptı ve yeniden gözlerini açtığı anda babası gitmişti.

Biraz önce onun olduğu yerde iki karartı vardı, kayalık platoda öylece hareketsiz bir şekilde yerde yatıyorlardı. Caleb ve Scarlet.

Caitlin birden hatırladı. Onlar hastaydı.

Kayadan uzaklaşmaya çalıştı, ama hala zincirliydi ve tüm gücüyle kurtulmaya çalışmasına rağmen onlara ulaşamadı. Caitlin bir kez daha gözünü kırptığında Scarlet’in tam üstünde belirdiğini gördü; yukarıdan ona bakıyordu.”

Scarlet “Anneciğim?” diye seslendi.

Aşağı Caitlin’e doğru bakarak gülümsedi. Caitlin Scarlet’in sevgisinin her yanını sardığını hissedebiliyordu. Ona sarılmak istedi ve bütün gücüyle kendini kurtarmak için mücadele etti ama zincirlerden kurtulamadı.

“Anneciğim?” Scarlet yeniden seslendi ve küçük elini ileriye doğru uzattı.

Caitlin doğrulup dimdik oturdu.

Güçlkle nefes alarak ellerini etrafında gezdirdi ve serbest kalıp kalmadığını anlamaya çalıştı. Ellerini ve ayaklarını rahat

bir şekilde hareket ettirdi ve etrafına bakındı; zincirlerden geriye kalan herhangi bir işaret görmedi. Başını kaldırdı ve ufukta devasa, kan kırmızısı bir güneşin durduğunu gördü, ardından etrafına bakındı ve kayalık bir platoda yerde uzandığını anladı. Tam rüyasında gördüğü gibiydi.

Şafak, ufukta daha yeni sökmekteydi. Caitlin olduğu yerden ancak dağların sisle kaplı zirvelerini görebiliyordu; apaçık gökyüzüne karşı sonsuz bir güzelliğe sahiplerdi. Caitlin şafağın belli belirsiz ışığına bir bakış attı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı ama bunu yaptığı gibi kalbi çıkacakmış gibi oldu. Orada, uzakta, hareketsiz iki kişi yatıyordu. Caitlin onların kim olduklarını biliyordu: Caleb ve Scarlet'ti bunlar.

Caitlin fırlayarak ayağa kalktı ve onlara doğru koştu; aralarına diz çökerek bir elini birinin diğer elini de ötekinin göğsüne uzattı ve onları hafifçe sarstı. Bir önceki hayata dönüşlerinde yaşananları hatırlamaya çalışınca kalbi korkuyla doldu. Yine ikisinin ne kadar hasta olduklarını hatırlayınca zihnine birbiri ardına korkunç görüntüler üşüştü. Scarlet'in her yanı vebadan dolayı kırmızılıklarla doluydu ve Caleb de vampir zehrinden dolayı ölüyordu. Onları son gördüğünde, ikisinin de öleceği kesin gibiydi.

Caitlin elini aşağı uzattı ve kendi boynuna dokunarak buradaki iki küçük yara izini yokladı. Yara izine dokununca Caleb'in kendinden beslendiği o son, kaderlerini belirleyecek olan anı hatırladı. İşe yaramış mıydı? Yaptıkları Caleb'i ölümden kurtarmış mıydı?

Caitlin her birini delirmiş gibi sarstı ve bağırılmaya başladı.

“Caleb! Scarlet!”

Caitlin hayatın, onlar olmadan nasıl bir hal alacağını düşünmemeye çalışırken gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Bunun düşüncesi bile fazlaydı. Eğer onlar yanında olmayacaksa hayata devam etmemeyi tercih ederdi.

Birden, Scarlet hareket etti. Caitlin onun hareket ettiğini ve ardından yavaş yavaş doğrulup gözlerini ovuşturduğunu izlerken kalbi umutla doldu. Scarlet başını kaldırıp Caitlin’e baktı. Caitlin Scarlet’in cildinin tamamen iyileşmiş olduğunu ve o küçük mavi gözlerinin capcanlı bir şekilde ışık saçtığını görebiliyordu.

Scarlet hemen kocaman gülümsedi ve Caitlin’in kalbi sıcacık oldu.

Scarlet “Anneciğim!” dedi. Neredeydin?”

Caitlin mutluluktan ağlamaya başladı. Ardından eğildi ve Scarlet’i kendine doğru çekerek ona sarıldı. Omzunun üzerinden “İşte buradayım hayatım,” dedi.

“Rüyamda seni bulamadığımı ve hasta olduğumu görüyordum.”

Caitlin, Scarlet’in tamamen iyileşmiş olduğunu hissederek rahat bir nefes aldı.

“Sadece kötü bir rüyaydı. Bak şimdi iyisin. Her şey harika olacak.”

Aniden bir havlama sesi geldi ve Caitlin arkasını dönünce Ruth’un köşeyi dönerek doğrucu onlara doğru geldiğini gördü. Ruth’un da geri dönmeyi başardığını görünce Caitlin’in

mutluluğu bir kat daha arttı ve Ruth'un yetişkin bir kurt boyutlarına ulaşarak şimdi ne kadar büyümüş olduğunu görünce hayret içinde kaldı. Fakat Ruth hala bir yavru gibi davranıyordu. Scarlet'in kollarına koşarken heyecanlı bir şekilde kuyruğunu bir o yana bir bu yana salladı.

Scarlet "Ruth!" diye bağırdı, hemen Caitlin'den ayrıldı ve onu kucakladı.

Ruth heyecandan kendine hakim olamadı, coşkusunu oyle bir güçle dışarı vurdu ki Scarlet'i yere devirdi.

Scarlet kahkahalar içinde zevkten dört köşe olarak geri kalktı. "Nedir bütün bu gürültü?" diye bir ses geldi.

Caleb'di bu.

Caitlin, Caleb'in sesini duyunca içinde büyük bir heyecan hissederek hemen döndü. Caleb, Caitlin'in yanı başında duruyor ve ona gülümsüyordu. Caitlin buna inanamıyordu. Caleb, Caitlin'in onu hiç görmediği kadar genç ve sağlıklı görünüyordu.

Caitlin hemen zıplayarak ayağa kalktı ve ona sarıldı, hayatta olduğu için minnettardı. Caleb de ona sarılınca, Caleb'in güçlü kaslarını hissetti. Yeniden onun kollarının arasında olmak inanılmaz bir duyguydu. Nihayet, dünyadaki her şey yoluna girmişti. Yaşadıkları sanki uzun, kötü bir rüyadan ibaretti.

Caitlin omzunun üstünden "ldğn sanıp çok korkmuştum," dedi.

Geri çekildi ve Caleb'in yüzüne baktı.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu. "Hasta olduğunu hatırlıyor musun?"

Caleb kaşlarını çattı.

“Biraz,” diye cevapladı. “Hepsi rüya gibi geliyor. Jade’i gördüğümü hatırlıyorum...Ve senden beslendiğimi.” Birden Caleb gözleri sonuna kadar açılmış bir şekilde Caitlin’e baktı. Hayranlık içinde “Hayatımı kurtardın,” dedi.

Eğildi ve Caitlin’e sarıldı.

Caitlin kulağına usulca “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Caleb “Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi.

“Babacığım!”

Caleb, Scarlet’i kucaklayarak havaya kaldırdı. Sonra eğildi ve Caitlin’in yaptığı gibi Ruth’u okşadı.

Ruth bütün bu ilgi karşısında daha mutlu olamazdı. Zıplıyor, inliyor ve o da onlara sarılmak istiyordu.

Bir süre sonra, Caleb, Caitlin’in elini tuttu ve birlikte arkalarını dönerek ufka doğru baktılar. Önlerinde uzayan sonsuz gökyüzünü hafif sabah ışığı doldurmuş, dağ zirveleri ufka çizgi çekiyor ve gül pembesi renkli ışık sisin arasından kıvrılarak yukarı çıkıyordu. Zirveler sanki sonsuzluğa uzanıyordu ve Caitlin aşağı bakınca bunların binlerce metre yükseklikte olduklarını görebildi. Acaba yeryüzünün neresindeyim diye içinden geçirdi.

Caleb onun düşüncelerini okuyarak “Ben de aynı şeyi merak ediyordum,” dedi.

Dört bir yana dönerek ufku araştırdılar.

Caitlin “Tanıyabildin mi?” diye sordu.

Caleb yavaşça başını iki yana salladı.

Caitlin devam etti: “Yalnızca iki seçeneğimiz varmış gibi

görünüyor. Ya yukarı çıkacağız ya da aşağı ineceğiz. Şimdiden çok yukarda olduğumuz için bence yukarı çıkmaya devam edelim, bakalım zirveden neler görünüyor.”

Caleb başını sallayarak onayladı, Caitlin uzanıp Scarlet’in elini tuttu ve üçü birlikte yokuşu çıkmaya başladılar.

Yukarısı oldukça soğuktu ve Caitlin bu havaya pek uygun giyinmemişti. Üzerinde hala siyah deri botları, bacaklarını sıkıca saran siyah pantolonu ve İngiltere’deki kavga zamanından kalan uzun kollu, üzerine oturan siyah gömleği vardı. Fakat bunlar onu bu soğuk, dağ rüzgârlarından korumak için yeterli değillerdi.

Kararlılıkla yola çıktılar, büyük kayalara tutunarak yokuşu tırmandılar ve zirveye doğru yol aldılar.

Tam güneş gökyüzünde yükselmeye başlamışken Caitlin de doğru karar verip vermediklerini merak etmeye başlamıştı. Ama sonunda dağın zirvesine ulaştılar.

Nefesleri tükenmiş bir şekilde durarak çevrelerine göz gezdirdiler ve sonunda dağın tepesinden aşağıyı görebildiler.

Gördükleri manzara Caitlin için nefes kesiciydi. Gözlerinin önünde dağ silsilesinin diğer tarafı vardı ve göz alabildiğine uzaklara doğru uzanıyordu. Onun arkasında okyanus vardı. Okyanustan daha uzaklarda ise Caitlin dağlık ve kayalardan oluşan yeşille kaplı bir ada görüyordu. Okyanusa doğru çıkıntı yapan çok eski bir adaydı burası. Caitlin hayatında hiç bu kadar güzel, resim gibi bir yer görmemişti. Özellikle de sabah şafak sökerken ve etrafı ürkütücü bir sis ve turuncu, mor

ışıklar kaplamışken sanki peri masallarından çıkmış bir yer gibi görünüyordu.

Daha da etkileyici olanı ise, bu adayı anakaraya bağlayan tek şey sonu gelmek bilmeyen uzun halat bir köprüydü. Rüzgârda kudurmuş gibi sallanıyor ve yüzlerce yıl eskiymiş gibi görünüyordu. Altında, yüzlerce metre aşağıda okyanus uzuyordu.

Caleb “Evet,” dedi. “Bu o. Bu ada bana tanıdık geliyor.” Caleb adaya saygıyla karışık bir korku içinde göz gezdirdi.

Caitlin “Neredeyiz?” diye sordu.

Caleb önündeki manzaraya büyük bir saygıyla baktı, ardından döndü ve gözlerindeki heyecanla Caitlin’e baktı.

“Skye,” dedi. “Efsanevi Skye Adası. Binlerce yıldır savaşçıların ve bizim türümüzün evi olmuştur. O zaman İskoçya’dayız ve Skye’ın yakınındayız. Bu da gösteriyor ki gitmemiz gereken yer orası. Orası kutsal bir yerdir.”

Caitlin kanatlarının çoktan harekete geçmiş olduğunu hissederek “Hadi uçalım,” dedi.

Caleb başını iki yana salladı.

“Skye, dünya üzerinde oraya uçmamızın mümkün olmadığı birkaç yerden biridir. Muhakkak onu koruyan vampir savaşçıları vardır ve bundan daha da önemlisi üzerinde onu doğrudan uçuşlardan koruyan bir enerji kalkanı vardır. Orada su, psişik bir bariyer oluşturur. Davet edilmeden hiçbir vampir içeri giremez.” Caleb döndü ve Caitlin’e baktı. “Zor yoldan girmek zorundayız; o halat köprüden geçmemiz gerekiyor.”

Caitlin gözlerini rüzgârda sallanan köprüye dikti.

“Ama o köprü tehlikeli.”

Caleb içini çekti.

“Skye başka hiçbir yere benzemez. Buraya yalnızca, buraya girmeyi hak etmiş olanlar girebilir. Ona yaklaşmayı deneyen pek çok insan öyle ya da böyle kendi sonlarıyla karşılaşır.”

Caleb Caitlin’e baktı.

“İstersen geri dönebiliriz,” diye önerdi.

Caitlin Caleb’in söylediğini düşündü ve ardından başını iki yana salladı.

“Olmaz,” diyerek kararlı bir şekilde cevap verdi. “Buraya gelmemizin bir nedeni var. Hadi işe koyulalım.”

İKİNCİ BÖLÜM

Sam uykudan sıçrayarak uyandı. Başı dönüyor ve şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Nerede olduğunu ve neler olup bittiğini anlayamıyordu. Tek bildiği, rahatsızlık verici bir şekilde tahta benzeri bir şeyin üzerine düştüğü ve sırtüstü uzanmış olduğuydu. Gözlerini doğruca gökyüzüne dikti ve bulutların düzensiz bir şekilde hareket ettiğini gördü.

İleriye doğru uzandı, eline değen bir tahta parçasına tutundu ve kendini yukarı doğru çekti. Gözlerini kırparak orada oturdu, başı hala dönüyordu ama etrafına şöyle bir bakınabildi. Gördüklerine inanamadı. Bir sandaldaydı. Küçük, tahtadan bir sandaldı bu ve okyanusun ortasında öylece uzanıyordu.

Sandal dalgalı denizde şiddetli bir şekilde sallanıyor ve dalgalar onu kaldırıp indiriyordu. Sandal hareket ettikçe gacırgucur ses çıkarıyor, inip kalkıyor ve bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Sam sandalın dört bir yanına çarpan dalgaların köpüklerini gördü, soğuğu ve rüzgârın püskürttüğü tuzlu suyu saçında ve yüzünde hissetti. Sabahın erken saatleri, güzel bir şafak vaktiydi, gökyüzü sayısız renge bürünmüştü. Sam nasıl olup da buraya geldiğini düşündü.

Etrafında döndü ve sandala bir göz attı. Sandalın en uzak köşesinde, yarı aydınlık sabah ışığında üzeri bir şalla örtülü yerde kıvrılmış yatan bir şey fark etti. Sam bir bilinmezliğin ortasında kendisiyle birlikte, bu küçük sandalın içine sıkışıp kalan şeyin ne

olduğunu merak etti. Ardından onu hissetti. O şey bir elektrik şoku gibi Sam'in içine işledi, onun yüzünü görmesine gerek yoktu.

Polly'di bu.

Sam'in vücudundaki her hücre ona bunu söylüyordu. Sam bunu nasıl tam olarak bildiğini, onunla aralarında nasıl bir bağ olduğunu, sanki tek vücutlarmış gibi ona karşı olan hislerinin ne kadar güçlü olduğunu görüp şaşırmişti. Bunun nasıl böylesine hızlı bir şekilde gerçekleştiğini anlamadı.

Orada oturmuş, kıpırdamaksızın ona bakarken, ansızın bir korku hissetti. Polly'nin hayatta olup olmadığını bilemiyordu ve eğer Polly hayatta değilse içinde bulunduğu anda nasıl mahvolup biteceğinin farkına vardı. İşte sonunda, kesin bir şekilde ona aşık olduğunu anladı.

Sam o küçük sandalda sendeleyerek ayağa kalktı. Dalgalar sandalı kaldırıp indiriyordu ama Sam birkaç adım atmaya başarabildi ve Polly'nin yanına diz çöktü. Uzandı, Polly'nin üzerindeki şalı usulca geriye doğru itti ve onu omuzlarından tutarak sarstı. Polly tepki vermedi. Sam bekledikçe kalbi daha da hızlı atıyordu.

“Polly?” diye seslendi.

Ama cevap gelmedi.

Ardından daha sert bir şekilde “*Polly*,” dedi. “Uyan. Benim, Sam.”

Ama Polly kımıldamadı. Sam, Polly'nin çıplak omuzuna dokunduğunda teninin çok soğuk olduğunu hissetti. Kalbi

duracak gibi oldu. Bu mümkün olabilir miydi?

Sam eğildi ve Polly'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Polly aynen hatırladığı gibi güzeldi; cildi oldukça soluk, yarı saydam bir beyazlıktaydı ve saçları açık kahverengiydi. Keskin hatları sabahın ilk ışıklarının parıltısı altında kusursuz görünüyordu. Sam onun mükemmel, dolgun dudaklarını, küçük burnunu, kocaman gözlerini ve uzun kahverengi saçlarını gördü. O gözlerin açık halini hatırladı; okyanusa benzer, inanılmaz kristal bir maviliği vardı. Şimdi onları tekrar açık görmeyi çok isterdi; bunun için her şeyi yapardı. Polly'nin gülüşünü görmeyi, sesini, kahkahasını duymayı özledi. Eskiden Polly çok fazla konuştuğunda, bu bazen kendisini rahatsız ederdi, ama şimdi onun konuşmasını sonsuza dek duymak için her şeyi verirdi.

Fakat Polly'nin Sam'in ellerinin arasındaki teni fazlasıyla soğuktuktu ve Sam onun gözlerinin bir daha asla açılmayacağına dair umutsuzluğa kapılmak üzereydi.

Sam "Polly!" diye çığlık attı ve hemen ardından gökyüzüne yükselip başının üzerindeki bir kuşun acı feryadına karışan kendi sesindeki umutsuzluğu hissetti.

Sam gittikçe umutsuzluğa kapılıyordu. Ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Polly'i gittikçe daha da sert bir şekilde sarsıyor ama o hiçbir tepki vermiyordu. Sam, Polly'i en son gördüğü yeri ve zamanı düşündü. Sergei'nin sarayındaydılar. Polly'i kurtardığını hatırladı. Beraber Aiden'in kalesine geri dönmüşlerdi ve Caitlin, Caleb ve Scarlet'i oradaki yatakta hiçbir yaşam belirtisi göstermeden yatar halde bulmuşlardı. Aiden

Sam'e Caitlin, Caleb ve Scarlet'in onlar olmadan zamanda geri gittiklerini söylemişti. Sam kendilerini de geri göndermesi için Aiden'a yalvarmıştı. Aiden başını iki yana sallayarak bunun yapılmaması gerektiğini, onları geri göndermesinin kadere karşı çıkmak olduğunu söylemişti. Fakat Sam ısrar etmişti.

Sonunda Aiden zamanda geri gitmek için gerekli olan ritüeli yapmıştı.

Acaba Polly geri dönerken mi ölmüştü?

Sam aşağıya baktı ve Polly'i yeniden sarstı. Hala hiçbir şey yoktu.

Sonunda Sam aşağı uzandı ve Polly'i iyice kendine doğru çekti. Polly'nin o uzun, güzel saçlarını yüzünden alarak yana doğru itti, bir elini boynunun arkasına yerleştirdi ve yüzünü iyice kendine yaklaştırdı. Sonra eğildi ve onu öptü.

Bu tam olarak Polly'nin dudaklarını kavrayan uzun ve ateşli bir öpücüktü. İşte ancak o zaman Sam bunun ikinci gerçek öpüşmeleri olduğunu farkına vardı. Polly'nin dudakları kendi dudakları üzerinde inanılmaz derecede yumuşak ve kusursuzdu, ama aynı zamanda da soğuk, yaşamdan mahrumdu. Sam onu öperken bir yandan da ona aşkını iletmeye ve onu hayata döndürme isteğine odaklanmaya çalışmıştı. Zihninde, açık ve anlaşılır bir mesaj göndermeye çalıştı. *Her şeyi göze alacağım. Bedeli neyse ödeyeceğim. Sana tekrar sahip olabilmek için her şeyi yapacağım. Yalnızca bana geri dön.*

“BEDELİ NEYSE ÖDEYECEĞİM!” Sam geri çekildi ve dalgalara haykırdı.

Sam'ın haykırışı sanki yedi kat gökyüzüne yükselmiş ve ardından hemen başının üzerinden geçen bir kuş sürüsünden geri yankı yapmıştı. Sam içinde bir ürperti hissetti ve bunu hissettiği gibi, sanki evren onu duydu ve yanıtladı. İşte tam o anda Sam bedeninin her hücresine varana kadar Polly'nin sonunda, bu kaderinde olmasa dahi, hayata döneceğini biliyordu. Çünkü Sam bunun olmasını kalbinin derinliklerinden istemiş, evrendeki bazı büyük planları bozmuştu ve sonunda bunun bedelini ödeyecekti.

Birden Sam bakışlarını aşağı indirdi ve Polly'nin gözlerini yavaşça açmasını izledi. Polly'nin gözleri tam da Sam'ın hatırladığı mavilikte ve güzellikteydi ve doğruca ona bakıyordu. Bir an bomboş baktılar, ama hemen ardından bir anlama büründüler. Ve sonra Sam'ın hayatında ilk defa gördüğü bir sihir gerçekleşerek Polly'nin dudağının bir köşesinde küçük bir gülümseme belirdi.

Polly o tipik neşeli sesiyle 'Uyuyan bir kızıdan faydalanmaya mı çalışıyorsun?' diye sordu.

Sam kendini tutamayarak kocaman bir şekilde sırttı. Polly geri dönmüştü. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Kadere karşı koymuş olmanın verdiği o uğursuz hissi, zamanı gelince bunun bedelini ödeyeceği düşüncesini zihninden atmaya çalıştı.

Polly doğrularak oturdu. Eski hazırcevap, mutlu haline dönmüş ama Sam'ın kollarında öylece savunmasız bir şekilde yakalanmış olmaktan ötürü utanmış görünüyor ve bu nedenle kendini güçlü ve bağımsız göstermek için çabalıyordu. Önce etrafını inceledi ve ardından bir dalga sandalı sallarken sandalın

bir kenarına tutundu.

Polly ‘Buna pek de romantik bir sandal gezintisi diyemeyeceğim,’ dedi, bir yandan da kuduran denizde kendine çeki düzen vermeye çalışıyordu. ‘Tam olarak neredeyiz? Ve o ufuktaki şey de ne?’

Sam döndü ve Polly’nin işaret ettiği yere doğru baktı. Onu daha önce görmemişti. Uzakta, birkaç yüz metre ötede kayalıklı bir ada duruyordu ve dik ve acımasız uçurumlarıyla denizden çıkıntı yaparak dışarı fırlamıştı. Oldukça eski ve ıssız görünüyordu. Arazisi de kayalıklı ve kasvetliydi.

Sam başını çevirdi ve ufka doğru bakarak dört bit yanı araştırdı. Binlerce kilometre içinde tek adaymış gibi görünüyordu.

Sam “Görünüşe bakılırsa doğruca ona doğru gidiyoruz,” dedi.

Polly “Umarım öyledir,” dedi. ‘Bu sandalda midem alt üst oldu.’”

Polly birden sandalın bir kenarına doğru uzandı ve peş peşe kustu.

Sam yanına yaklaşarak ona güven vermek için elini sırtına koydu. Polly sonunda doğruldu, elbisesinin kolunun tersiyle ağzını silerek utanmış bir şekilde uzaklara baktı.

‘Özür dilerim,’ dedi. ‘Bu dalgalar oldukça acımasız.’ Kendini suçlu hissederek Sam’e baktı. “Bu pek çekici olmamalı.”

Fakat Sam’in aklı bambaşka yerlerdeydi. Aksine Sam, Polly’e karşı daha önce hiç farkına varmadığı güçlü hisler beslediğini anlıyordu.

Polly “Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordu. “O kadar korkunç muydu?”

Sam gözlerini Polly’den ayırmadığını fark edince hemen bakışlarını kaçırdı.

Kızarak “Onu aklımdan bile geçirmiyordum,” dedi.

O esnada ikisinin de dikkati başka yöne kaydı. Adada birden binlerce savaşçı belirdi, hepsi bir uçurumun tepesinde duruyordu. Birbirleri ardına gelmeye devam ettiler ve sonunda tüm ufuk onlarla doldu.

Sam eğildi ve yanında ne tür silahlar getirmiş olduğuna baktı, fakat yanında hiç silah bulunmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Ufuk gittikçe daha fazla vampir savaşçıyla karardı. Sam akıntının kendilerini doğruca onlara götürdüğünü görebiliyordu. Bir tuzağa doğru sürükleniyorlardı ve bunu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Polly “Şuna bak,” dedi. “Bizi karşılamaya geliyorlar.”

Sam dikkatli bir şekilde onları inceledi ve oldukça farklı bir sonuca ulaştı.

“Hayır, karşılamaya gelmiyorlar, bizi test etmeye geliyorlar.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Caitlin, Skye'a giden halat köprüünün önünde durdu. Caleb yanında, Scarlet ve Ruth da arkalarındaydı. Rüzgârın kayaların arasından geçerek ıslık çaldığını, dalgaların yüzlerce metre aşağıdaki uçurumlara çarptığını duyarken çürümeye yüz tutmuş halatın şiddetli bir şekilde sallanışını izledi. Köprü ıslak ve kaygandı. Oradan kayıp düşmek Scarlet ve Ruth için anında ölüm demekti ve Caitlin de henüz kendi kanatlarını denememişti. Bu köprüyü geçmek Caitlin'in yararlanmayı pek istediği bir şans değildi ama diğer yandan Skye Adasında olmaları gerektiği apaçık ortadaydı.

Caleb, ona doğru baktı.

“Çok fazla seçeneğimiz yok,” dedi.

Caitlin “O zaman beklemenin bir anlamı yok,” diye cevap verdi. “Ben Scarlet'i alacağım, sen de Ruth'ı alır mısın?”

Caleb sırtarak başını salladı. Caitlin Scarlet'i aldı ve onu sırtına bindirdi, Caleb de Ruth'u kollarının arasına aldı. Ruth önce kıpır kıpır edip durmadı, aşağı inmek istedi, ama Caleb onu sıkıca tuttu ve Caleb'in onu tutmasındaki bir şeyler sonunda Ruth'u sakinleştirdi.

O dar köprüde tek sıra halinde yürümekten başka seçenek yoktu. Önce Caitlin gitti.

Caitlin köprüünün üzerine ilk adımını attı, bu oldukça kararsız bir adımdı ve hemen su sıçrayan tahtaların ne kadar kaygan

olduğunu hissetti. Uzandı ve dengesini sağlamak için köprünün iki yanındaki halatı yakaladı, ama köprü hemen sallandı ve halat Caitlin'in elinde paramparça oldu.

Caitlin gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve köprüyü ortaladı. Ne önsezisine ne de dengesine güvenemeyeceğini biliyordu. Daha derin bir şeye çağrıda bulunmalıydı. Aiden'in derslerini tekrar düşündü, onun sözlerini zihnine çağırırdı. Köprüye karşı çıkmaya çalışmaya son verdi ve bunun yerine onunla bir olmaya çalıştı.

Caitlin derinlerdeki içgüdülerine güvendi ve ileriye doğru birkaç adım atarak yol aldı. Yavaşça gözlerini açtı ve tam başka bir adım atacakken, ayağının altındaki bir tahta düştü. Scarlet bir çığlık attı ve Caitlin bir anlığına dengesini kaybetti, ardından hemen başka bir adım attı ve dengesini sağladı. Rüzgâr tekrar köprüyü salladı. Caitlin sanki uzun bir mesafe kat etmiş gibi hissetti, ama başını kaldırıp baktığında yalnızca birkaç metre gittiklerini gördü. İçgüdüsel olarak bunu asla başaramayacaklarını biliyordu.

Döndü ve Caleb'e baktı. Onun gözlerindeki bakışı görebiliyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Hemen orada kanatlarını açıp havalanmayı her şeyden çok istiyordu ama kanatlarını hissettiği gibi havada bir şey olduğunu sezinledi. Caleb'in haklı olduğunu biliyordu: adanın etrafını saran bir tür görünmez enerji kalkanı vardı ve oraya davet edilmeden uçmak işe yaramıyordu.

Rüzgâr yeniden köprüyü havalandırdı. Caitlin umutsuzluğa

kapılmaya başlıyordu ve geri dönemeyecek kadar uzaklaşmışlardı.

Hemen o anda bir karar verdi.

Birden Caleb'e "Üç dediğimde zıpla, yanındaki halatı tut ve bırak salladığı yere kadar sallasın!" diye bağırdı. "Tek çare bu!"

Caleb "Ya koparsa!" diye bağırarak cevap verdi.

"Başka seçeneğimiz yok! Böyle devam edersek, öleceğiz!"

Caleb tartışmaya girmede.

Caitlin derin bir nefes alarak "BİR!" diye bağırdı. "İKİ! ÜÇ!"

Sağına doğru havaya sıçradı ve Caleb'in de soluna doğru sıçradığını gördü. Uca doğru düşerlerken Scarlet'in çığlık attığını ve Ruth'un da sızlandığını duyabiliyordu. Uzandı ve halatı daha sıkı kavradı, köprünün bu defa doğru durması için Tanrıya dua etti. Caleb'in de aynı şeyi yaptığını gördü.

Hemen sonra halata tutunmuş halde son hızla havada sallanıyorlardı. Tuzlu su dalgalarla yukarı doğru çıkıyor ve onlara çarpıyordu. Caitlin bir anlığına hala sallanıyormu yoksa doğruca aşağı mı düşüyorlar anlayamadı.

Ama birkaç saniye sonra, elinde tuttuğu halatın gerginliğini hissedebildi ve aşağıya düşmediklerini anladı, tersine uzaktaki uçuruma doğru sallanıyorlardı. Halat onları tutuyordu.

Caitlin daha sıkı tutunarak kendini sağlama aldı. Halat tutuyordu ve bu iyi bir şeydi. Ama aynı zamanda da doğruca uçurumun kenarına doğru hızla sallanıyorlardı. Şiddetli bir şekilde oraya çarpmanın acı verici olacağını biliyordu.

Omzunu biraz ileriye verdi ve sırtına aldığı Scarlet'i belli bir

konuma getirdi, böylece esintinin tüm gücünü kullanabilecekti. Omzunun üzerinden baktı ve Caleb'in de aynı şeyi yaptığını gördü; bir eli arkasında Ruth'u tutuyor ve omzunu aşağıya doğru vererek eğiliyordu. İkisi de çarpma için hazırlandılar.

Ardından büyük bir acıyla sert bir şekilde duvara çarptılar. Çarpmanın gücü Caitlin'i nefessiz bıraktı ve bir an için sersemledi. Ama hala halata tutunuyor ve Caleb'in de tutunduğunu görebiliyordu. Scarlet ve Caleb'in iyi olup olmadıklarını kontrol etmek için bir süre başı dönerek orada asılı durdu. İkisi de iyidiler.

Ardından gözlerinin önünde uçuşan yıldızlar yavaşça kayboldu, nihayet yukarı uzandı ve dimdik uçurumun tepesine doğru kendini halattan yukarı çekmeye başladı. Yukarı baktı ve tepeye varmak için neredeyse otuz metre tırmanması gerektiğini gördü. Sonra dönüp aşağı bakma hatasına düştü: hemen altında tehlikeli bir iniş vardı ve halat koparsa dikine metrelerce aşağı, keskin kayalıkların arasına düşebileceklerini fark etti.

Caleb de kendine gelmiş, yukarı doğru kendi halatına tırmanıyordu. Yosunlu uçurum yüzeyinden ötürü kaymalarına rağmen ikisi de oldukça hızlı ilerliyordu.

Caitlin birden korkunç bir ses duydu. Bu halatın çatırdama sesiydi.

Caitlin bir an kendini dikine düşüp ölmeye hazırladı, ama ardından halatının kopmadığını fark etti. Hemen yan tarafına bir bakış attı ve sesin Caleb'inkinden geldiğini gördü.

Onun halatı çatırdıyordu.

Caitlin hemen harekete geçti. Önündeki kayaya bir tekme atıp ondan güç alarak kendi halatını Caleb'inkine yakınlaştırmaya çalıştı ve bir elini halattan çekerek Caleb'e uzattı. Tam Caleb dikine aşağı kayalıklara çakılacaktı ki Caitlin onun elini yakalamayı başardı. Boştaki eliyle onu sıkıca tuttu, o arada havada asılı dururken bütün gücünü onu tutmaya verdi. Ardından, olağanüstü bir çabayla onu birkaç metre yukarı, uçurumun kenarındaki derin yarığa doğru çekti. Hala Ruth'u tutan Caleb bir çıkıntılı kaya tabakasının üzerinde durabildi ve bu kayanın üzerindeki doğal kolu kavradı.

Kendini güvenceye alınca Caitlin onun suratındaki rahatlamayı gördü.

Fakat şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Caitlin hemen döndü ve hızla halata tırmandı. Kendi halatı da her an çatırdayıp kopabilirdi. Scarlet hala sırtındaydı.

Sonunda, uçurumun tepesine ulaştı. Hızla kendini çimenle kaplı platoya attı ve Scarlet'i sırtından indirdi. Yeniden karada olduğu için inanılmaz minnettardı, ama hiç oyalanmadı. Yana doğru yuvarlandı, halatı aldı ve hızla birkaç metre aşağıya salladı, böylece halat aşağıya Caleb'in durduğu yere doğru sallandı.

Caitlin aşağı baktı ve halat ona doğru yaklaşırken Caleb'in dikkatli bir şekilde onu izlediğini gördü. Ardından Caleb, bir eliyle Ruth'u tutarken diğer elini de halata uzatıp onu kavradı. O da hızla yukarı çıkmayı başardı. Caitlin, halatın kopmaması için dua ederken Caleb'in her adımını dikkatli bir şekilde izledi.

Caleb sonunda tepeye çıkmayı başardı, kendini tam Caitlin'in

yanına çimenlere attı. O kaya tabakasından oldukça uzaklaştılar. Ardından Scarlet ve Ruth kucaklaştı ve Caitlin ve Caleb'de aynısını yaptı.

Caitlin de Caleb gibi rahatlamanın tüm bedenini sardığını hissedebiliyordu.

Caleb “Hayatımı kurtardın,” dedi. “Bir kez daha.”

Caitlin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Sense benimkini pek çok defa kurtardın. Bu durumda en azından sana birkaç tane borçluyum.”

Caleb gülümsedi.

Hepsi dönüp yeni çevrelerini araştırdılar. Skye Adası. Aynı zamanda hem göz kamaştırıcı, nefes kesici ve gizemli hem de ıssız ve etkileyiciydi. Bu ada birçok dağ silsilesi, bir dizi vadi, tepe ve platolardan meydana geliyordu; bunlardan bir kısmı kayalık ve kıraçtı, bir kısmı ise yeşil yosunla kaplıydı. Şimdi bütün bir ada tamamen tanrısal bir sisle kaplanmış ve bu sis en küçük noktalara kadar yayılmıştı. Diğer yandan sabah güneşi turuncu, kırmızı ve sarı rengi ile yavaş yavaş kendini göstermeye başlıyordu. Bu ada rüya gibiydi ve hiçbir insanın yaşamasının mümkün olmadığı bir yere benziyordu.

Caitlin ufku seyrederken, aniden bir hayalet gibi bir düzine vampir oradaki tepenin üzerinden, sisin içinden çıkıp yavaş yavaş görünür hale gelerek doğruca onlara doğru gelmeye başladılar. Caitlin buna inanamıyordu. Hep beraber ayağa kalkarlarken kendini savaşa hazırladı, ama Caleb elini ona uzattı ve onu rahatlattı.

Caleb “Endişelenme,” dedi. “Bunu hissedebiliyorum. Dostlar.”

Onlar yaklaşırken, Caitlin yüz ifadelerini görebiliyor, Caleb’in haklı olduğunu seziyordu. Aslında Caitlin gördüğü karşısında şok olmuştu.

Orada, gözlerinin önünde pek çok eski arkadaşı duruyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sandalları şiddetli bir şekilde sallanıp onları kaçınılmaz şekilde kayalık kıyıya doğru sürüklerken Sam kendini hazırladı. Bir dizi vampir savaşçı dik uçurumlardan hızla inip onlara doğru yol alırken Polly'nin korkusunu hissedebiliyordu.

Sandalları kıyıda sadece birkaç metre uzaklıktayken Polly “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Direnip savaşacağız. Başka çaremiz yok.”

Bunları söylemesiyle Polly’i de yanına alarak elini tutup sandaldan atlaması bir oldu. İkiisi beraber birkaç metre havaya sıçradılar ve suyun kıyısına indiler. Sam çıplak ayaklarına çarpan buz gibi suyu hissedince şok oldu; su içine bir ürperti göndererek onu tamamen uyandırdı. Sam hala Londra’dan kalma savaş giysileri içinde olduğunu fark etti, dar siyah pantolonu ve omuzlarından ve kollarından oldukça kalın bir şekilde desteklenmiş gömleği üzerindeydi. Polly’e baktı ve onun da savaş giysileri içinde olduğunu gördü.

Fakat herhangi bir şeyi değiştirmek için zamanları yoktu. Sam kıyıya bakınca düzinelerce insan savaşçının onlara doğru geldiğini gördü. Baştan ayağa zincirden örülmüş zırh içindeydiler, kılıç kuşanmışlardı ve kalkan taşıyorlardı; Sam’in bütün çocukluğu boyunca resimli kitaplarda görmüş olduğu, bir zamanlar inanılmaz derecede olmak istediği ışıltılı zırhlara bürünmüş klasik şövalye görüntüsündeydiler. Çocukken onları

çok seviyordu. Ama şimdi, bir vampir olarak kendisinin, onların hiçbir zaman olamayacağı kadar güçlü olduğunu biliyordu. Onun sahip olduğu güce ve hıza ulaşmalarının asla mümkün olmayacağını, asla onun dövüş becerilerinin yanına bile yaklaşamayacaklarını anlıyordu. Bu yüzden hiç korkmuyordu.

Fakat Polly için çok endişeleniyordu. Polly'nin dövüş yeteneklerinin ne duruma geldiğinden pek emin değildi ve bu insan silahlarının görünüşünden de pek hoşlanmamıştı. Onun gördüğü kılıçlara ve kalkanlara pek benzemiyorlardı. Parıldayan sabah güneşinde silahlarının gümüş uçlu olduğunu çoktan görmüştü, bunlar vampirleri öldürmek için tasarlanmışlardı.

Bunun ciddiye alması gereken bir tehdit olduğunu biliyordu.

Yüzlerindeki bakışlardan anlaşılacağı üzere bu insanlarla işi vardı ve sımsıkı, koordineli dizilişlerinden oldukça iyi eğitilmiş olduklarını görebiliyordu. İnsanlar için, bunlar muhtemelen zamanın en iyi savaşçılarıydılar. Ayrıca oldukça da iyi örgütlenmişlerdi, her iki yöne de hakim oluyorlardı.

Sam onlara önce saldırıya geçme avantajını vermeyecekti.

Onları kendine yönlendirdi, hemen hızla koşmaya başladı ve birden onların kendine yaklaşmalarından daha hızlı bir şekilde onlara yaklaştı.

Bunu beklemedikleri ortadaydı. Onların tereddüdünü, nasıl tepki verecekleri konusundaki güvensizliklerini sezebiliyordu.

Ama onlara hiç zaman tanımadı. Yukarı doğru uçuşa geçip kanatlarının onu ileri doğru götürme yeteneğinden yararlanarak başlarının üzerine sıçradı. Bütün bir grubu tam olarak görene

kadar uçu ve arkalarına indi. Ardından uzandı ve arkadaki bir şövalyeden bir mızrak kaptı. Onu geniş bir açıyla salladı ve tek bir hareketle pek çoğunu atlarından düşürüp yere serdi.

Atlar kişneyip tekme attılar, grubun geri kalanını dağıttılar ve kargaşaya neden oldular.

Yine de bu şövalyeler o kadar iyi eğitilmişlerdi ki bütün bunların kendilerini altüst etmesine izin vermediler. Başka insan şövalyeler olsa hemen ortadan kaybolmuşlardı ama bunlar, Sam'in şaşkın bakışları altında döndüler ve yeniden grup oluşturarak tek bir sıra haline gelip Sam'e saldırdılar.

Sam buna şaşırı ve tam olarak nerede olduğunu merak etti. Acaba bir tür seçkin savaşçı krallığına mı inmişti?

Sam'in bunu öğrenecek zamanı yoktu ve bu insanları öldürmek de istemiyordu. Bir yanı bunların öldürme peşinde olmadığını seziyor; sadece yüzleşmek istediklerini hissediyordu ve belki de bu savaşçılar onları yakalamak peşindeydiler. Ya da muhtemelen onları test etmek istiyorlardı. Her şey bir yana, onların bölgesine inen kendileriydi: Sam onların kendilerinin neye benzediklerini görmek istediklerini sezdi.

Sam, en azından onları Polly'den uzak tutmayı başarmıştı. Şimdi yalnızca kendisine saldırıyorlardı.

Mızrakla geri uzandı ve liderlerinin kalkanını hedef aldı, onu öldürmek istemiyordu, yalnızca biraz sersemletmek istiyordu. Ve mızrağı fırlattı.

Tam on ikiden. Sam liderin elindeki kalkanı uzaklara fırlattı ve onu da atından düşürdü. Lider şövalye gürültülü bir metal

şangirtısı ile yere kapaklandı.

Sam ileri sıçradı ve şövalyenin elindeki kılıcı ve kalkanı kaptı. Bunu tam zamanında yaptı, çünkü bir yığın yumruk üzerine hücum etti. Sam hepsini engelledi ve bunu yaparken başka bir şövalyenin ellerinden bir gürz çekip aldı. O uzun tahta saplı gürzü kavradı, geri gitti ve o ölümcül metal topuzu sallayarak geniş bir yay çizdi. Her yönden gürültülü metal sesleri geliyordu, çünkü Sam bir dizi savaşçının elindeki kılıçları alıp yere çalmayı başarmıştı. Dönmeye devam etti, pek çok savaşçının kalkanını savurdu ve onları yere serdi.

Ama yine de Sam şaşkınlığını gizleyemedi. Başka insan savaşçılar olsa şimdi çoktan kaosa sürüklenmişlerdi ama bunlarda böyle bir hal yoktu. Atlarından düşenler, sersemleyenler yeniden grup oluşturuyor, kumun üzerindeki silahlarını alıyor ve Sam'i çevreleyerek onun etrafında yerlerini alıyorlardı. Bu defa, kendileri ve Sam arasında büyük bir mesafe bıraktılar, bu Sam'in onlara gürzle ulaşamayacağı kadar uzak bir mesafeydi.

En kötüsü de hepsi birlikte dört bir yandan birden arkalarından yaylı tüfeklerini çıkardılar ve doğruca Sam'i hedef aldılar. Sam bu tüfeklerin, gümüş uçlu oklarla dolu olduğunu görebiliyordu. Hepsi öldürmek için tasarlanmıştı. Belki de onları fazla hafife almıştı.

Ateş etmediler, ama onu ölümcül hedeflerinde tuttular. Sam etrafının sarıldığını anladı. Buna inanmıyordu. Herhangi bir düşüncesiz hareket sonu olabilirdi.

Soğuk, çelik gibi bir ses geldi: “Oklarınızı indirin.”

İnsanlar yavaşça başlarını çevirdiler ve Sam de hemen aynısını yaptı.

Sam gördüğüne inanamadı. Orada, o dairenin dışında ayakta duran Polly'di. Askerlerden birini ölümcül bir kilit altında tutuyordu; ön kolu askerin boğazını sarmış ve bir eli de küçük gümüş bir hançeri onun boğazına doğru tutmuştu. Asker donmuş bir halde orada duruyor, Polly'nin ellerinin arasından hiçbir yere kıpırdayamıyordu. Gözleri korkuyla sonuna kadar açılmıştı, üzerinde ölmek üzere olan bir adamın görünüşü vardı.

Polly devam etti. “İndirmezseniz, bu adam ölür.”

Sam, Polly'nin ses tonu karşısında afallamıştı. Polly'i daha önce asla bir savaşçı olarak, o kadar soğuk ve kendinden emin bir halde görmemişti. Sanki karşısındaki tamamen yepyeni bir insandı ve Sam bundan çok etkilenmişti.

Görünüşe bakılırsa insanlar da epey etkilenmişti. Yavaşça ve isteksizce birer birer yaylı tüfeklerini yere, kumun üzerine bıraktılar.

Polly “Atlarınızdan inin,” diye emretti.

Yine yavaş bir şekilde her biri boyun eğdi ve atlarından indi. Düzinelerce insan savaşçı orada durmuş, Polly adamı rehin tutarken onun merhametine sığınmışlardı.

Aniden yüksek ve neşe dolu bir ses geldi: “Böylece, kız oğlanı kurtarır, değil mi?” Bunu derin, içten bir kahkaha takip etti ve bütün başlar o yöne döndü.

Orada nereden geldiği belli olmayan bir insan savaşçı belirdi.

Atının üzerinde kürklere bürünmüştü, başında bir ta vardı ve daha bir dizi asker tarafından korunuyordu. G r n ş nden onların kralları olduğu açıktı. Dağınık, turuncu saçları, kalın ve turuncu sakalı ve ateş saçan muzip yeşil gözleri vardı. Geriye doğru eğildi ve önündeki manzaraya bakarken içten bir kahkaha koyuverdi.

“Etkileyici,” diye devam etti, bütün bu olanlardan eğlenmiş benziyordu. “Gerçekten çok etkileyici.”

Atından indi. O indiği gibi bütün adamları derhal iki yana açıldılar ve o, oradaki dairenin içine doğru yürüdü. Sam kızdardığını hissetti; dışardan durumunun tek başına kendini kurtaramayacakmış gibi bir görüntü vermiş olduğunu fark etti; Polly olmasaydı çaresiz kalabileceğinin sezildiğini anladı. Ve kendisi bunun kısmen doğru olduğunun da farkındaydı. Fakat bu duruma çok fazla  z lemezdi, çünkü aynı zamanda kendisini kurtardığı için Polly’e minnettardı.

Kral Sam’in mahcubiyetini daha da ileri götürerek onu görmezden geldi ve doğruca Polly’nin olduğu yere yürüdü.

Kral hala gülümseyerek ona “Artık onu bırakabilirsin,” dedi.

Polly “Neden bırakayım?” diye sordu, ihtiyatlılığı elden bırakmadan bir ona bir Sam’e baktı.

“ nk  size asla zarar vermeyeceğiz. Bu yalnızca bir sınavdı. Skye’da bulunmayı hak edip etmediğinizi görmek içindi. Her şey bir yana,” gülerek devam etti, “*bizim* kıyılarımıza ayak basanlar sizlersiniz!”

Kral yeniden içten bir kahkaha koyuverdi ve birkaç adamı

hemen öne çıkararak ona değerli taşlarla süslenmiş, sabah güneşinde ışıltılı parlayan, yakutlar, safirler ve zümrütlerle kaplı iki tane uzun kılıç uzattı. Sam gördüğü manzara karşısında şaşırıp kalmıştı: bunlar hayatında gördüğü en güzel kılıçlardı.

Kral “Sınavımızı geçtiniz,” diye bildirdi. “Ve bunlar sizin için. Bizden size hediye.”

Sam Polly’nin olduğu yere doğru yürüdü, Polly de rehin aldığı askeri yavaşça bıraktı. İki kişi beraber uzanıp her biri bir kılıcı aldı ve mücevher kaplı kabzayı inceledi. Sam kılıcın ustalığına hayran kaldı.

Kral “İki çok değerli savaşçı için,” dedi. “Sizi buraya kabul etmekten şeref duyarız.”

Sonra arkasını döndü ve yürümeye başladı. Sam ve Polly’nin onu takip etmesi gerektiği aşikârdı. Kral yürürken haykırdı:

“Skye Adamıza hoş geldiniz.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Caitlin ve Caleb Skye Adasının içinden çevik bir şekilde yürüyor ve Scarlet ve Ruth da onları takip ediyordu. Taylor, Tyler ve Adien'in meclis üyelerinin birçoğu da onlara korumalık ediyordu. Caitlin onları gördüğü için çok mutluydu. Bu yere ve zamana inmenin ilk zorluklarının ardından, nihayet bir rahatlama ve huzur hissine kavuşmuştu, çünkü tam olarak olmaları gereken yerde bulduklarını biliyordu. Taylor, Tyler ve Aiden'in diğer bütün adamları da onları gördükleri için heyecanlıydılar. Onları bu farklı yerde ve zamanda, bu soğuk iklimde, bir bilinmezliğin ortasındaki bu ıssız ve çorak adada görmek garipti. Caitlin zamanların ve mekanların nasıl olup da değiştiğini ama insanların zamanın üstünde olduklarını görmeye başlamıştı.

Taylor ve Tyler onları adada hızlı bir yürüyüş turuna çıkardı ve şimdi saatlerdir yürüyorlardı. Caitlin hemen Sam ya da Polly'den herhangi bir haber alıp almadıklarını sormuştu; hayır cevabını aldığı anda ise düş kırıklığına uğramıştı. Umutsuz bir şekilde onların da zamanda geri gitmiş olduklarını umdu.

Yürümeye devam ederlerken, Taylor onları kendi cadılar meclisi ritüelleri, alışkanlıkları, yeni eğitim yöntemleri ve Caitlin'in muhtemelen bilmek isteyebileceği her şey hakkında bilgilendirdi. Caitlin, Skye'ın nefes kesici olduğunun farkına vardı, hayatında gördüğü en güzel yerlerden biriydi. Manzaradan

yükselen aşınmış büyük kayalar, yosun kaplı tepeler, sabah güneşini yansıtan dağ gölleri ve her şeyin üzerini kaplamış görünen o güzel sisiyle oldukça eski ve zamanın başında var olan bir yer hissini veriyordu.

Tyler, Caitlin'in zihnini okuyup gülümseyerek "Sis bizi asla terk etmiyor," dedi.

Caitlin her zamanki gibi herkesin bu kadar kolay bir şekilde düşüncelerini okuması karşısında kızardı ve utandı.

Taylor "Aslında, ada adını buradan alıyor: Skye 'puslu ada' anlamına geliyor," dedi. "Sis buradaki her şeye oldukça dramatik bir anlam katıyor, sence de öyle değil mi?"

Caitlin başıyla onaylayarak manzarayı inceledi.

Tyler araya girerek "Ve düşmanlarımızla savaştığımızda yararlı oluyor," dedi. "Ama zaten kimse kıyılarımıza yanaşmaya cesaret edemiyor."

Caleb "Ben onları suçlamazdım," dedi. "Ziyaretçileri pek hoş karşılayan bir girişi yok."

Taylor ve Tyler gülümsedi.

"Yalnızca buraya gelmeyi hak edenler yaklaşabilir. Bizim sınavımız bu. Biri burayı ziyaret etmeye çalışılı yıllar oldu ve bahsettiğim sınavı geçip canlı bir şekilde kıyılarımıza yaklaşılı ise daha da çok yıl geçti."

Taylor "Yalnızca hak edenler hayatta kalabilir ve burada eğitilir," dedi. "Ama buradaki eğitim dünyanın en iyi eğitimidir."

Tyler "Skye affetmeyen bir yerdir," dedi, "aşırılıkları sevenlerin yeridir. Aiden'in üyeleri burada hiç olmadıkları

kadar yakınlar. Hiçbir yere gitmiyoruz. Neredeyse bütün gün beraber eğitim yapıyoruz ve bu eğitimlerimiz soğuk, sis, yağmur, uçurumlar, dağlar, buz gibi göller, kayalık kıyılar ve bazen hatta okyanusun içi gibi en uç doğa koşullarında gerçekleşiyor. Aiden'in bize yaptırmadığı çok az eğitim şekli kaldı. Ve bizleri hiç olmadığımız kadar savaşa hazırız.”

Tyler “Ve yalnız başımıza eğitim yapmıyoruz,” diye ekledi. “Burada insan savaşçılar da yaşıyor, onlara Kralları McCleod liderlik ediyor. Bir kaleleri, kendi savaşçı lejyonları var ve beraber yaşayıp, beraber eğitim yapıyoruz. Vampirlerin ve insanların beraber eğitim yapması pek olağan bir şey değil. Ama biz burada oldukça yakınız. Hepimiz savaşçıyız ve hepimiz savaşçı sözüne saygı gösteriyoruz.”

Tyler “Ama tabii,” diye ekledi, “onlarla birlikte olma çizgisini aşmıyoruz. Pek çoğu bizim vampir yeteneklerimize sahip olmak istiyor, ama Aiden'in bizim insanları dönüştürmemiz konusunda katı kuralları var. Bu yüzden asla bizlerden biri olamayacakları gerçeğini kabullenmiş durumdadır. Birlikte uyum içinde yaşayıp eğitim yapıyoruz. Bizler, onların yeteneklerini bir insanın hayal edemeyeceği şekilde keskinleştiriyoruz ve onlar da bize barınacak yer ve koruma sunuyorlar. Gümüş uçlu silahlardan oluşan bir cephanelikleri var ve olurda rakip bir vampir meclisi saldıracak olsa, bizi savunmak için hazır bekliyorlar.”

Scarlet birden “Bir kale mi?” diye sordu. “Gerçek bir kale mi?”

Taylor aşağı ona baktı ve kocaman gülümsedi. Uzandı ve yürürlerken Scarlet'in boşta kalan elini tuttu.

“Evet, tatlım. Şimdi seni oraya götürüyoruz.” Taylor bir tepeyi döndüklerinde “Aslında, işte tam da orada,” diyerek işaret etti.

Hepsi birlikte durup gözlerini oraya diktiler. Caitlin gördüğü karşısında büyülenmişti. Önlerinde birbiri ardına tepeler, dağlar ve göllerden oluşan devasa bir manzara vardı ve uzakta, küçük bir uçurumun üzerine yapılmış eski bir kale duruyordu, devasa bir gölün kenarında bulunuyordu.

Taylor “Yüzyıllardır İskoç krallarının yuvası olan Dunvegan Kalesi,” diye bildirdi.

Scarlet “VAY CANINA!” diye haykırdı. “Anneciğim, kesin bir kalede yaşamalıyız!”

Scarlet’in coşkusu bulaşıcı olduğu için Caitlin de diğerleri gibi gülümsemeden edemedi.

Scarlet “Ruth da gelebilir mi?” diye sordu. Caitlin, Taylor’a bir bakış attı ve o da başıyla onayladı. “Tabii ki gelebilir hayatım.”

Scarlet zevkten dört köşe olarak Ruth’a sarıldı ve hepsi birlikte hızla uzaktaki kaleye doğru yokuştan aşağıya inmeye başladılar.

Caitlin kaleyi incelerken, bu duvarların içinde bazı derin sırların barındığını sezdi, bu sırlar ona babasını araştırmasında yardım edebilirdi. Bir kez daha kesinlikle doğru yerde olduğunu hissetti.

Caitlin, Tyler’a “Aiden burada mı?” diye sordu.

“Biz de bir süredir bunu merak ediyoruz. Ben onu haftalardır görmedim. Bazen bir süreliğine ortadan kayboluyor. Sen onun nasıl biri olduğunu bilirsin.”

Caitlin gerçekten de biliyordu. Onlarla birlikte olduğu bütün zamanları, bütün yerleri aklına getirdi. Şimdi Aiden ile konuşmaya çok ihtiyacı vardı. Bir an önce neden bu zamana ve yere indikleri hakkında daha fazla şey öğrenmek, Sam ve Polly iyi mi bilmek ve son anahtar hakkında bilgi edinmek istiyordu. Ve hepsinden öte, babasının şimdi burada olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Aiden'a sormak için sabırsızlandığı ve cevaplarını inanılmaz merak ettiği bir yığın sorusu vardı. Örneğin, hepsi zamanda geri gönderilmeden önce Londra'da ne olmuştu? Kyle hayatta kalmayı başarmış mıydı?

Caitlin kaleye yaklaşırlarken yukarı baktı ve kalenin mimarisini hayranlıkla seyretti. Yerden neredeyse elli metre yüksekliğinde, dikdörtgen bir şekle sahipti ve çok sayıda katıyla beraber genişçe bir alana yayılıyordu. Kare şeklinde birçok kulesi ve siperleri vardı. Altındaki uçurumun üzerinde cesurca ve gururla duruyor, önündeki engin göle ve açık gökyüzüne hükmediyordu. Diğer kalelerin aksine bu kale düzinelerce penceresiyle ferah ve havadardı. Onu giden yol da oldukça etkileyiciydi. Beyaz taşlarla örülü bir yol doğruca ön kapıya ve muhteşem kemerli bir girişe ulaşıyordu. Açıkçası, burası birinin kolayca yaklaşabileceği bir yer değildi. Caitlin başını tekrar kaldırıp baktığında, bütün kulelerde bir şahin gibi kendilerini izleyen insan nöbetçiler fark etti.

Girişe yaklaştıklarında, ansızın trampet sesleri ve bunu izleyen at toynaklarının gürültüsü duyuldu.

Caitlin dönüp baktı. Ufukta zırh kuşanmış düzinelerce insan

savaşçı doğruca onlara doğru dörtnala geliyordu. Onlara liderlik eden kürkler içindeki etkileyici bir adamdı; uzun turuncu bir sakalı vardı, yanındakiler tarafından korunuyor ve bir kral havası taşıyordu. Yüz hatları yumuşaktı ve daima gülümseyen birine benziyordu. Büyük bir savaşçı kitlesine sahipti. Taylor ve Tyler o kadar rahat olmasalardı, Caitlin çoktan gergin bir hal almış olurdu. Gelenlerin dost oldukları açıktı.

Gelen askerler onların önünde durup ikiye ayrıldıklarında Caitlin olduğu yerde durup şok içinde kaldı.

Orada, grubun tam ortasında, dünyada en çok sevdiği iki insan atlarından inmiş duruyordu. Buna inanamadı. Birkaç kez gözlerini kırptı. Gerçekten onlardı.

Önünde duran, kendisine sırttan Sam ve Polly'di.

*

Caitlin ve Sam iki büyük savaşçı grubunun önüne çıktılar ve sıkıca sarıldılar. Caitlin kardeşine dokunduğu için, ona sarıldığı, gerçekten hayatta olduğunu görüp hissettiği ve şimdi gerçekten burada olduğu için çok rahatlamıştı. Ardından diğer tarafa uzanıp Polly'e sarıldı ve Caleb de ileri çıkıp hem Sam'i hem de Polly'i kucakladı.

Scarlet koşarak gelirken "Polly!" diye bağırdı, Ruth da yanında havlıyordu. Polly dizlerinin üzerine çöktü ve ona sıkıca sarılıp onu havaya kaldırdı.

Scarlet "Seni tekrar görebileceğimi düşünmemiştim!" dedi.

Polly'nin yüzü sevinçle parlıyordu. “Benden o kadar çabuk kurtulamazsın!”

Ruth havladı ve Polly tekrar dizlerinin üzerine çökerek ona sarıldı, bu arada Sam de Scarlet’e sarılmıştı.

Caitlin ailesinin ve sevdiklerinin yeniden bir araya gelmesinin verdiği sıcaklıktan çok mutluydu. Aklına Londra geldi, herkes hasta ve ölüyordu; o zaman böyle mutlu bir anın tekrar mümkün olabileceğini asla düşünemezdi. Her şeyin normale dönmesine minnettardı ve daha şimdiden ne kadar çok sayıda hayat sürdürdüğüne hayret etmişti. Ölümsüzlük için de minnettardı. Sadece bir hayatı olsaydı ne yapardı hayal bile edemiyordu.

Caitlin Sam’e “Size neler oldu?” diye sordu. “Sizi en son gördüğümde, bana Caleb ve Scarlet’in yanından ayrılmayacağınıza dair söz vermişsiniz. Ama geri döndüğümde gitmişsiniz.”

Caitlin, ihanetleri karşısında hala kızgındı.

Sam ve Polly utanç içinde aşağıya baktı.

Sam “Çok üzgünüm,” dedi. “Benim hatamdı. Polly kaçırmıştı ve ben de onu kurtarmak için orayı terk ettim.”

Polly “Hayır, benim hatamdı,” dedi. “Sergei bir çare olduğunu söyledi ve ben de onu almak için onunla gitmek zorunda kaldım. Çok aptaldım, ona inandım. Onları kurtarabileceğimi zannettim. Ama sana verdiğim sözü tutamadım. Beni affedebilecek misin?”

Sam “Ya beni?” diye sordu.

Caitlin ikisinin de yüzüne baktı. İkisinin de hiçbir şüpheye yer bırakmayan içtenliğini görebiliyordu. Sözlerini tutmadıkları

ve Scarlet ve Caleb'i bir saldırıya karşı savunmasız bırakıp gittikleri için bir yanı onlara hala kırgındı. Fakat gitgide evrimleşmekte olan diğer yanı onları tamamen affetmesini ve her şeyi unutmasını söylüyordu.

Derin bir nefes aldı ve her şeyi unutmaya odaklandı. Nefesini bıraktı ve başını salladı.

“Tamam, ikinizi de affediyorum.”

Karşılık olarak Sam de Polly de gülümsedi.

Birden atından inmiş ve onlara doğru gelen Kral McCleod “*Sen onları affedebilirsin, ama adamlarımı öyle utandırdıkları için ben onları affetmem!*” diyerek içten bir kahkaha koyuverdi. “Özellikle de Polly. İkiniz en iyi savaşçılarımı utanç içinde bıraktınız. Açıkçası, sizden öğrenmemiz gereken çok şey var, aynı diğerlerinden öğrendiğimiz gibi. Vampirler insanlara karşı. Bu hiç adil değil,” dedi, içten başka bir kahkahayla daha başını salladı.

McCleod öne doğru geldi ve Caitlin ve Caleb'e yaklaştı. Caitlin ondan hemen hoşlandı. Güler yüzlü biriydi, derinden, rahatlatıcı bir kahkahası ve etrafındaki herkese huzur veren bir hali vardı.

“Adamıza hoş geldiniz,” dedi, uzanıp Caitlin'in elini aldı ve başıyla onu selamlayarak elini öptü. Ardından Caleb'e döndü ve onun elini iki elinin arasında samimi bir şekilde sıktı. “Skye Adası. Dünya üzerinde bir benzeri daha yoktur. En büyük savaşçıların gözü kara yuvası. Bu gördüğünüz kale yüzlerce yıldır benim ailemin elinde. Burada bizimle kalacaksınız. Aiden çok

sevinecek. Tabii benim adamlarım da. Size resmen hoş geldiniz diyorum!” En son söylediğini bağırarak söyledi ve tüm adamları alkışladı.

Caitlin, onun bu misafirperverliğinin altında ezildiğini hissetti. Nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu.

“Bizim için büyük bir zevk,” dedi.

Caleb “Biz de gösterdiğiniz cana yakınlık karşısında teşekkür ederiz,” dedi.

Scarlet bir adım öne çıktı ve “Siz bir kral mısınız?” diye sordu. “Burada gerçek bir prenses var mı?”

Kral bakışlarını aşağıya çevirdi ve gürültülü bir kahkahaya boğuldu, bu seferki öncekilerden daha derin ve sesliydi. “Tabii, ben bir kralım, evet gerçekten öyleyim, ama korkarım burada bir prenses yok. Sadece biz erkekler varız. Ama belki sen bunu düzeltebilirsin güzellik!” dedi gülerek ve öne doğru iki adım attı, Scarlet’i kaldırdı ve etrafında döndürdü. “Peki senin adın ne acaba?”

Scarlet kızardı ve birden utandı.

Aşağıya bakarak “Scarlet,” dedi. Ardından köpeğini işaret ederek “Ve bu da Ruth.”

Ruth sanki cevap vermiş gibi havladı. McCleod kahkaha atarak Scarlet’i aşağıya indirdi ve Ruth’un tüylerini okşadı.

“Eminim hepiniz kurt gibi açsınızdır,” dedi. “Kaleye!” diye bağırdı. “Kutlama zamanı!”

Bütün adamlar bir grup halini alarak bağırdılar ve kalenin girişine doğru yürümeye başladılar. Onlar yürürken sıra sıra

nöbetçiler hazırola geçtiler.

Sam bir kolunu Caitlin'in omzuna attı ve Caleb de Polly'i yanına çekti. Böylece hep beraber kalenin girişine doğru yürüdüler. Caitlin bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de kendine rağmen bir kez daha, bu defa kalıcı bir yuva, sonunda dünyada sonsuza dek huzur içinde olabilecekleri bir yer bulmuş olduklarını ummadan edemedi.

ALTINCI BÖLÜM

Bu Caitlin'in hayal edebileceği en sıcak ve her şeyin inanılmaz bir bollukta sunulduğu en savurgan karşılamaydı. Gelişleri uzun bir kutlama gibi olmuştu. Birbiri ardına yeni vampir gruplarına rastlamış ve Caitlin, Barbara ve Cain gibi uzun yıllardır görmediği daha pek çok başka yüzü görmüştü. Hepsi birlikte, o sıcak, taştan kalede öğle yemeği için devasa bir ziyafet masasına oturmuşlardı. Ayaklarının altında kürkler ve duvarlarda meşaleler vardı. Şömine gür bir şekilde yanıyor ve köpekler etrafta koşturuyordu. İçinde buldukları salon harika bir sıcaklık ve rahatlık hissi veriyordu. Caitlin dışarısının soğuk olduğunu biliyordu, Ekim ayının sonuydu. Caitlin'e 1350 yılında oldukları söylenmişti. Caitlin buna inanamadı. 21.yüzyıldan neredeyse yedi yüzyıl uzaktaydı.

Caitlin daima bu zaman aralığında, şövalyelerin, zırh ve kalelerin olduğu zamanlarda hayatın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmıştı...ama, hiçbir şeyi tam olarak böyle hayal etmemişti. Etraftaki şiddetli değişime, büyük kasabaların ve şehirlerin yokluğuna rağmen, insanlar hala oldukça sıcakkanlı, çok zeki ve çok insancillardı. Pek çok yönden, kendi zamanının insanlarından pek de farklı değillerdi.

Caitlin bu yer ve bu zamanda kendini inanılmaz bir şekilde evindeymiş gibi hissetti. Sam ve Polly'le arayı kapamak için saatler geçirmiş, onların hikâyelerini dinlemiş ve İngiltere'de

başlarına neler geldiğini kendi ağızlarından duymuştu. Sergei ve Polly arasında olanları duyunca dehşete kapılmış ve Sam Polly'yi kurtardığı için onunla gurur duymuştu.

Ve bütün gece Sam'in gözlerini Polly'den alamadığını fark etmeden edememişti. Bir abla olarak onun içinde büyük bir değişimin gerçekleştiğini sezmişti. Sam nihayet daha olgun görünüyordu ve ilk defa gerçekten ve sıırlıklam âşık olmuştu.

Fakat bu defa Polly biraz anlaşılmaz görünüyordu. Onun tam olarak ne düşündüğünü, Sam'e karşı hislerinin ne olduğunu anlamak Caitlin için daha zor olmuştu. Bunun nedeni Polly'nin fazlaca ihtiyatlı olması olabilirdi. Ya da belki bu defa Polly Sam'e gerçekten çok önem veriyordu. Caitlin derinlerde bir yerde Sam'in onun için dünyaya bedel olduğunu seziyordu ve bu nedenle hislerini açıkça göstermemek ya da her şeyi mahvetmemek için daha da dikkatli oluyordu. Caitlin ara sıra, Sam başka tarafa baktığı zaman Polly'nin hızla ona bir bakış attığını fark ediyordu. Ama hemen ardından Sam onun bakışını yakalamasın diye hızla gözlerini başka tarafa çeviriyordu.

Caitlin erkek kardeşinin ve en iyi arkadaşının bir çift olmak üzere olduklarını şüpheye yer bırakmayacak şekilde hissetmişti. Bunun fikri bile kendini heyecanlandırmaya yetti ve her ikisinin de aralarında olan şeyi hala anlamazlıktan gelmeleri ve hatta böyle bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışmaları onu eğlendirdi.

Masaları ayrıca yeni insan arkadaşlarla doluydu. Caitlin birçok insanla tanışmış ve kendini bunlara yakın hissetmişti.

Bunların hepsi savaşıydı. Kral başta oturuyordu ve çevresini düzinelerce şövalye sarmıştı. Öğleden sonraki saatler boyunca içki içerek şarkılar söylediler ve savaş hikâyelerini, av maceralarını anlatarak sesli sesli güldüler. Caitlin bu İskoçyalı insanların sıcakkanlı, dost, misafirperver, içkiyi seven ve muhteşem hikâye anlatan kimseler olduklarını söyleyebilirdi.

Yemek ve hikâyeler saatler sürdü, öğle yemeği öğleden sonra geç saatlere kadar uzadı. Meşaleler söndü ve yeniden yakıldı. O devasa, taş şömineye düzinelerce yeni kütük atıldı; kocaman şarap fiçileri boşalanların yerini aldı. Sonunda, köpeklerin hepsi yoruldu ve kilimlerin üzerinde uyuyakaldılar. Nihayet Scarlet de Caitlin'in kucağında uyuyakalmıştı ve Ruth da Scarlet'in yanına kıvrılmıştı. Ruth, kendini bitmek tükenmek bilmeyen bir yığın etle besleyen Scarlet sayesinde iyice beslenmişti. Bir düzine köpek artık için yalvararak masanın kenarında beklemişler, fakat hepsi Ruth'dan uzak durmaları gerektiğini sezmişlerdi. Ve kendi halinden oldukça memnun olan Ruth da onlara bulaşmaya hiç ilgi göstermemişti.

Yiyecekten ve içeceklerden karınları tıka basa dolan savaşçılardan bazıları da sonunda kürklerinin içinde uykuya dalmışlardı. Bu esnada Caitlin dalıp gitti, zihni başka zamanlara, yerlere ve olaylara kaydı. Bir sonraki ipucunun ne olacağını merak etmeye başladı; acaba babası bu yerde ve zamanda mıydı; bir sonraki yolculuğu kendisini nereye götürecekti. Aniden adını duyduğunda gözleri kapanmaya başlamıştı.

Oradaki şamanın içinden kendisine seslenen kral

McCleod'du.

Kral yeniden "Peki ne düşünüyorsun Caitlin?" diye sordu.

Onun bu sorusuyla, o neşeli masa yavaşça sessizleşti, insanlar başlarını çevirdiler ve Caitlin'in olduğu tarafa baktılar.

Caitlin konuşulanları dinlememiş olduğu için utandı. Kral bir cevap bekliyormuş gibi ona baktı. Sonunda öksürdü.

Yeniden "Kutsal Kâse konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Caitlin *Kutsal Kâse mi?* diye düşündü. *Bunun hakkında mı konuşuyorlardı?*

Hiçbir fikri yoktu. Kutsal Kâseyi hiç mi hiç düşünmemişti ve ne olduğu konusunda da en ufak bir fikri bile yoktu. Şimdi keşke konuştuklarını dinleseydim diye içinden geçirdi. Kutsal Kâsenin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı ve çocukken dinlediği peri masallarını, mitleri ve efsaneleri düşündü. Kral Arthur'un hikâyelerini hatırladı. Excalibur. Kutsal Kâse...

Yavaş yavaş aklına geliyordu. Doğru hatırlıyorsa, Kutsal Kase'nin bir kadeh ya da kupa olduğu söyleniyor ve içinde özel bir sıvı bulunduğundan bahsediliyordu...Evet, şimdi hatırlıyordu. Bazıları Kutsal Kâse'nin içinde İsa'nın kanının olduğunu söylemişti ve onu içmek insanı ölümsüz yapabiliirdi. Eğer doğru anımsıyorsa, şövalyeler onu arayarak yüzyıllar harcamışlar, onu bulmak için dünyanın öbür ucuna giderek hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Ama hiçbiri bulamamıştı.

McCleod "Sen bir gün bulunabileceğini düşünüyor musun?" diye tekrar sordu.

Caitlin öksürdü, bütün masa ne cevap verecek diye ona bakıyordu.

“Şey...” diye başladı. “Ben aslında bu konuda hiç düşünmemiştim. Ama eğer Kutsal Kase gerçekten varsa... o zaman bulunamaması için bir neden göremiyorum.”

Masada kısa bir onaylama uğultusu oldu.

McCleod şövalyelerinden birine “Bak gör işte,” dedi. “O iyimser biri. Ben de Kutsal Kâse’nin bulunacağını düşünüyorum.”

Şövalyelerden biri “Kocakarı masalı,” dedi.

Başka bir şövalye “Peki onu bulduğunda ne yapacaksın?” diye sordu. “Asıl sorun bu.”

Kral “Neden sorun olsun ki, kendimi ölümsüzleştireceğim,” diye cevap verdi ve kahkahalara gömüldü.

Başka bir şövalye “Onun için Kutsal Kâse’ye ihtiyacın yok,” dedi. “Tek ihtiyacın olan şey dönüştürülmek.”

Birden masanın etrafına gergin bir sessizlik çöktü. Bu şövalyenin gevezelik ettiği belliydi, haddini aşır tabu olan bir şeyden söz etmişti. Hatasını anlayarak utanç içinde başını önüne eğdi.

Caitlin, McCleod’un ani, karanlık yüz ifadesini gördü ve o anda, onun aşırı derecede dönüştürülmek istediğinin farkına vardı. Öyle ki McCleod, kendisine yardım etmedikleri için Aiden’in grubuna fena halde kızgındı. Şüphesiz bu kral nazik bir noktaya parmak basmış, iki ırkın arasındaki gerginlik noktasını masaya sermişti.

Kral yüksek bir sesle “Peki ölümsüzlük nasıl bir şey?” diye sordu ve her nedense bu soruyu Caitlin’e yöneltti.

Caitlin, odadaki diğer bütün vampirler dururken kralın bunu neden kendisine sormak zorunda kaldığını merak etti. Başka birini seçemez miydi?

Caitlin sorulan soruyu düşündü. Ölümsüzlük *nasıl bir şeydi?* Buna ne cevap verebilirdi ki? Bir taraftan ölümsüzlüğü, bütün bu yerlerde ve zamanlarda yaşamayı, tekrar tekrar her bir yeni yerde ve zamanda ailesini ve arkadaşlarını görmeyi seviyordu. Diğer taraftan, bir yanı hala normal, basit bir hayatının olmasını diliyordu; keşke her şey normal bir gidişata sahip olsaydı diye içinden geçiriyordu. En önemlisi, düşününce ölümsüzlüğün ne kadar net görüldüğüne şaşırdı: bir yandan hayatın sonsuz olduğunu hissetmesine neden oluyordu ama diğer yandan ona asla yeterince zaman yokmuş hissi veriyordu.

“Senin hayal edebileceğin kadar kalıcı bir his vermiyor.”

Masanın geri kalanı Caitlin’in cevabını başlarını sallayarak onayladılar.

McCleod birden sandalyesinden kalktı. O kalkınca, diğer herkes de tetikte bekleyerek kalktı.

Caitlin tam onu üzüp üzmediğini merak ederek yaptıkları garip konuşmayı zihninde evirip çevirirken, onun varlığını birden arkasında hissetti. Döndü ve o, tepeden ona bakarak orada duruyordu.

“Yaşına göre çok olgunsun. Gel benimle. Ve arkadaşlarını da getir. Sana gösterecek bir şeyim var. Öyle bir şey ki çok uzun

zamandır seni bekliyordu.”

Caitlin şaşırıldı. Bunun ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu.

McCleod döndü ve kasıla kasıla koridora doğru yürüdü. Caitlin ve Caleb ayağa kalktılar, onları Sam ve Polly izledi ve hepsi merak içinde birbirlerine bakarak McCleod’u takip ettiler.

Masanın etrafındaki şövalyeler yavaşça geri yerlerine oturup yemeklerine devam ederlerken onlar büyük taş zemini geçtiler, muazzam kabul salonundan kralı takip ederek bir yan kapının olduğu yere geldiler.

McCleod sessizce yürüdü. Meşalelerle aydınlanan dar bir koridordan kasıla kasıla geçerken Caitlin, Caleb, Sam ve Polly onu izlediler. Eski taş koridorlar kıvrılıp durdu ve sonunda onları bir merdiven boşluğuna ulaştırdı.

McCleod duvardan bir meşale aldı ve karanlık merdivenlerde yolu gösterdi. Yürümeye devam ederlerken Caitlin kralın onları tam olarak nereye götürdüğünü merak etti. Onlara göstermek zorunda olduğu şey ne olabilirdi? Bu bir tür eski silah mıydı?

Sonunda yeraltında, meşalelerin oldukça iyi aydınlattığı gizli bir kata ulaştılar. Caitlin gördüğü manzara karşısında büyüldü. Alçak, kemerli tavan parlıyordu ve altınla kaplanmıştı. Caitlin, çeşitli tuhaf işaretler ve sembollerle birlikte İsa’nın, Şövalyelerin ve İncil’den sahnelerin resmedildiğini görebiliyordu. Zemin taşı, çok eskiydi ve iyice aşınmıştı. Caitlin kendini sanki gizli bir hazine odasına girmişler gibi hissetmekten alamıyordu.

Caitlin onları önemli bir şeyin beklediğini sezince kalbi daha hızlı atmaya başladı. Adımlarını hızlandırarak Krala yetişmek

için acele etti.

“Burası binlerce yıldır McCleod klanının hazine mahzenidir. En kutsal hazinelerimizi, silahlarımızı ve değerli eşyalarımızı burada, aşağıda saklıyoruz. Ama aralarında hepsinden daha değerli, daha kutsal bir emanet var.”

Kral durdu ve Caitlin’e döndü.

“Bu uzun zamandır yalnızca senin için sakladığımız bir hazine.”

Sonra arkasını döndü ve yandaki duvardan bir meşale aldı. Bunu yapınca duvardaki taşa aniden gizli bir kapı açıldı. Caitlin hayret etti: Kral açmamış olsaydı orada bir kapı olduğunu asla anlayamazdı.

McCleod döndü ve onları dönemeçli başka bir koridordan geçirdi. Sonunda küçük bir girintinin olduğu yerde durdular. Önlerinde bir taht vardı, üzerinde ise tek bir şey duruyordu: bu, küçük, mücevher kaplı bir hazine sandığıydı. Meşalenin ışığı sandığın üzerinde titreyerek onu aydınlattı ve McCleod büyük bir dikkatle aşağı eğilip onu aldı.

Yavaşça kapağını açtı. Caitlin gördüklerine inanamadı.

Orada, sandığın içinde solgun, antik renklere sahip, kırışmış ve ikiye ayrılmış çok eski bir parşömen parçası duruyordu. Üzeri zarif bir şekilde kaleme alınmış eski el yazısı ile kaplıydı. Caitlin yazıldığı dili tanıyamamıştı. Kenarları rengârenk harflerle, çizimlerle ve sembollerle doluydu. Ortasında da yarım daire şeklinde bir çizim vardı. Ama yırtılmış olduğu için Caitlin bunun ne olduğuna bir anlam veremedi.

Kral ‘‘Senin için,’’ dedi, büyük bir dikkatle onu yerinden çıkardı ve Caitlin’e uzattı.

Caitlin yırtılmış parşömen parçasını tuttu, ellerinin arasında kırışıklıklarını hissetti ve onu meşalenin ışığına doğru kaldırdı. Yırtılmış bir sayfaydı, belki de bir kitaptan koparılmıştı. Bütün o zarif sembolleri ile kendi başına bir sanat eserine benziyordu.

McCleod ‘‘Kutsal Kitap’ın kayıp sayfası,’’ diye açıkladı. ‘‘Kitabı bulduğunda sayfa tamamlanacak. Ve o zaman hepimizin peşinde olduğu kutsal emaneti de bulmuş olacaksın.’’

Döndü ve Caitlin’in yüzüne baktı.

‘‘Kutsal Kse’yi.’’

YEDİNCİ BÖLÜM

Caitlin pencereden gün batımına bakarak Dunvegan Kalesi'nde ona ayrılan büyük odadaki yazı masasına oturdu. McCleod'un ona verdiği yırtık sayfayı ışığa tutarak inceledi. Parmaklarını yavaşça kabartmalı, Latin harflerinin üzerinde gezdirdi. Sayfa eski görünüyor ve çok eski zamanlardan kalma olduğu hissini veriyordu. Bütün bir sayfa oldukça güzel ve itinalı bir şekilde tasarlanmıştı. Caitlin sayfanın kenarlarındaki karmaşık renklere hayranlıkla baktı. Bir zamanlar kitapların içlerinin de dışlarının da başlı başına bir sanat eseri olduklarının farkına vardı.

Caleb yatağa uzanmış, Scarlet ve Ruth ise odanın en uzak köşesindeki şöminenin önünde bir yığın kürkün arasına serilmişlerdi. Bu oda o kadar genişti ki hepsi içindeyken bile Caitlin hala düşünceleri ile baş başa kaldığını hissediyordu. Bitişik odada Sam ve Polly'nin bulunduğunu biliyordu. Çok uzun bir gün olmuştu. Aiden'in meclis üyeleri ve kralın adamları ile uzun bir ziyafet çekmişlerdi ve şimdi herkes gece için odalarına çekilmişlerdi.

Caitlin yırtılmış sayfayı, ipucunu, o ipucunun onu nereye götürebileceğini ve ona dördüncü anahtarı verip vermeyeceğini düşünmeden edemiyordu. Bu defa babası gideceği yerde olacak mıydı? Babası onu yakınlarda bir yerde bekliyor muydu? Bunu düşününce Caitlin'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu sonunda

kalkanı bulacağı anlamına mı geliyordu? Bütün bunlar son mu bulacaktı? Peki, ondan sonra ne yapacaktı? Bir sonraki durağı neresi olacaktı?

Bütün bunları düşünmek oldukça yorucuydu. Şu an yalnızca önündeki ipucuna yoğunlaşması ve adım adım gitmesi gerektiğini hissetti. McCleod'un Kutsal Kâse hakkında söylediklerini düşündü. McCleod ona, kendisinin ve adamlarının hayatlarını kâseyi bulmaya adadıklarını söylemişti. Ve efsaneye göre bir kadın gelecek ve onları o kâseye götürecekti. McCleod, bu kadının Caitlin olduğuna inanıyordu. Bu yüzden ona, kendi değerli ipucunu, o eski kâğıt parçasını vermişti.

Ama Caitlin onun kadar emin değildi. Kâse yalnızca bir efsaneden ibaret miydi? Yoksa gerçek miydi? Ve Caitlin'in araştırmasıyla nasıl bir ilişkisi vardı?

Caitlin bütün bunların nereye varacağını bilmiyordu, ama görünüşe göre, bir kez daha bu kalede, bütün bu insanlarla birlikte biraz huzur ve rahatlık hissedebileceği bir yer bulmuş olduğunun farkındaydı. Skye'da, bu kalede, bu kralla ve onun şövalyeleri ile ve tabii Aiden'in meclis üyeleri ile yeniden bir arada olmasıyla kendini evde gibi hissediyordu. Caleb, Scarlet, Sam ve Polly ile yeniden bir araya geldiği için çok heyecanlıydı. Nihayet, bir kez daha her şey yoluna girmişti. Dışarısı soğuk ve rüzgârlıydı; şöminede yanan ateşle Caitlin içerde kendini sıcacık ve rahat hissediyor ve dışarı çıkıp daha fazla ipucunun peşinde koşmayı hiç istemiyordu. Tam burada kalmak istiyordu. Kendini burada Caleb, Scarlet ve Ruth'la bir yuva kurarken görebiliyordu.

Eğer o şövalyeler görevleri konusunda ona baskı yaparlarsa, bu onun Caleb'le olan ilişkisini nasıl etkileyecekti? Ya da Scarlet ve Ruth'u tehlikeye atmayacak mıydı? Öyle görünüyordu ki ne zaman bir anahtar bulmaya yaklaşırsa kötü şeyler olmaya başlıyordu.

Caitlin yavaşça o narin kâğıt parçasını masaya bıraktı ve onun yerine bakışlarını önünde, masasının üzerinde duran kapağı açılmamış günlüğüne çevirdi. Günlüğü artık yıpranmış, kullanmaktan kalınlaşmış ve kendi başına bir kutsal emanet gibi görünüyordu. Caitlin uzandı ve sayfaları usulca çevirdi, neredeyse defterin sonuna gelinceye kadar bütün sayfaları geçti. Şaşkınlıkla çok fazla boş sayfanın kalmadığını fark etti. Bu günlüğe ilk başladığında sanki sonsuza dek yetecek gibi görünmüştü.

Tüy kalemi aldı, mürekkebe batırdı ve kargacık burgacık yazmaya başladı.

Bu günlüğün neredeyse bitiyor olduğuna inanmıyorum. New York City'de yazdığım yazı gibi eski yazdıklarımın bazılarına bakıyorum ve sanki aradan yıllar geçmiş gibi geliyor. Ama aynı zamanda da sanki her şey dün olmuş gibi.

Şimdiye kadar bütün yaşadıklarımı düşünüyorum ve artık yazmaya nereden başlayacağımı bilemiyorum. O kadar çok şey oldu ve aradan o kadar zaman geçti ki sana her şeyi yazamayacağımı hissediyorum. Bu yüzden sadece en önemli şeyleri yazacağım.

Caleb hayatta. Hastalığını yendi. Şimdi onunla yeniden bir araya geldik ve yakında evleneceğiz. Başka hiçbir şey beni bu kadar mutlu edemez.

Dünyanın sekiz yaşındaki en güzel kızı Scarlet hayatımızda. Artık bizim kızımız. O da hastalığını yendi ve ben çok mutluyum.

Ruth ise Rose'un hiç olmadığı kadar büyüyüp güçlendi ve hayatımda gördüğüm en sadık ve en korumacı hayvan oldu. O da Scarlet ve Caleb'in olduğu gibi ailemizin bir parçası.

Sam ve Polly ile tekrar bir araya geldiğim için de çok heyecanlıyım. Bütün ailemin yeniden bir çatı altında bir araya geldiğini hissediyorum.

Düğünümüz olacak diye biraz gerginim. Caleb ve ben henüz bunu konuşacak zaman bulamadık, ama bunun yakında olacağını hissediyorum. Küçükken daima düğün günümü hayal etmeye çalışırdım. Ama hiçbir zaman asla böyle bir şey düşünmemiştim. Bir vampir düğünü mü? Acaba nasıl bir şey olacak?

Umarım o da hala beni, benim onu sevdiğim gibi seviyordur. Aslında böyle olduğunu hissediyorum. Acaba o da düğün için biraz gergin midir?

Yüzüğüme bakıyorum, bana verdiği yüzüğe, o kadar güzel ki... bir sürü parlak mücevherle kaplı. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyor ama aynı zamanda da ona sonsuza dek bağlanmışım gibi hissediyorum.

Babamı bulmak istiyorum. Bunu gerçekten istiyorum. Ama artık aramak istemiyorum. Bir şeylerin değişmesini

de istemiyorum. Hiçbir şeyin. Caleb'le olmak istiyorum. Ve düşünümüziün bir an önce yapılmasını istiyorum. Önceliği düşünümüze vermem yanlış mı?

Caitlin günlüğünü kapadı ve tüy kalemi yerine bıraktı. Hala başka bir dünyadaydı. Gözlerini kırıştırdı ve odaya göz gezdirdi. Dalıp gitmişken ne kadar zaman geçtiğini merak etti; pencereden dışarıya baktı ve alacakaranlık olduğunu gördü. Sonra bakışlarını odanın içine çevirdi ve derin uykuda olan Scarlet ve Ruth'a baktı. Odanın diğer tarafında, meşale ışığının altında Caleb'in de uyuduğu görülüyordu.

Caitlin kendisinin de uykusunun geldiğini hissetti. Biraz temiz hava alarak zihnini boşaltma ihtiyacı duydu. Sessizce masadan kalktı ve dışarıya çıkmaya kararlı bir şekilde kapıya doğru ilerledi. Geçerken sırtına kürklü bir şal aldı ve omuzlarına sardı. Tam kapıya yaklaşmıştı ki birinin usulca öksürdüğünü duydu.

Omzunun üzerinden baktı ve Caleb'in bir gözü açık, el işareti yaparak kendine baktığını gördü.

Döndü, onun olduğu yere doğru yürüdü ve Caleb'in yatakta açtığı yere oturdu.

Caleb yavaşça gözlerini açarken gülümsedi. Her zamanki gibi Caitlin onun güzelliği karşısında çarpıldı. Yüz hatları kusursuz, tertemiz ve pürüzsüzdü; çene hattı ve elmacık kemikleri belirgin, dudakları dolgun ve düzgün, burnu biçimli ve mükemmeldi. Uzun kirpiklerini kırptı, ardından yavaşça uzandı ve elini Caitlin'in saçlarında gezdirdi.

‘Konuşacak hiç zamanımız olmadı,’ dedi.

Caitlin gülümsedi. ‘Biliyorum.’

Caleb ‘Ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum,’ diye ekledi, gülümsemesi büyüdü.

Doğrularak oturdu ve Caitlin’i öptü. Meşale ışığının altında uzun süre öpüşüler.

Caitlin kalbinin sıcacık olduğunu hissetti. Bu tam olarak duymak istediği şeydi. Caleb’in her seferinde düşüncelerini okuyabilmesi olağanüstüydü.

‘Mademki şimdi buradayız, seninle evlenmek istiyorum. Bunu araştırmamıza devam etmeden önce yapmak istiyorum. Tam burada. Bu yerde.’ Bir süre Caitlin’i inceledi. ‘Ne dersin?’

Caitlin ona baktı, kalbi çelişkili duygularla çarpıyordu. Bu tam olarak onun da istediği şeydi. Ama aynı zamanda da korkuyordu. Nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

Sonunda ayağa kalktı.

‘Nereye gidiyorsun?’

‘Hemen dönerim. Yalnızca biraz zihnimi boşaltmam gerek.’

Caitlin son bir defa daha Caleb’i öptü, ardından döndü ve odadan çıkarken kapıyı arkasından usulca kapadı. Kalsaydı sonunda yatakta soluğu onun kolları arasında alacağını biliyordu. Ama önce, gerçekten kafasını toplamaya ihtiyacı vardı. Ne Caleb’e ne de evliliklerine dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Ama hala dışarda bir yerlerde olup görevinin peşinden gitmesi gerekip gerekmediği konusunda içinde bir çatışma, bir bölünme hissediyordu. Önceliği düğününe vermesi bencillik miydi?

Bomboş taş koridorlardan yürürken ayak sesleri yankı yapıyordu. Önünde bir merdivenin yukarı doğru çıktığını ve üzerine doğal bir kaynaktan gelen bir ışık demetinin düştüğünü fark etti. Işığın geldiği yerin kalenin çatısı olduğunu anladı. İşte biraz yalnız kalabileceği ve biraz da temiz hava alabileceği yer tam da orasıydı.

Caitlin hızla basamakları tırmandı ve alacakaranlık havasını içine çekti. Burası düşündüğünden daha soğuktu, Ekim ayının sonuydu ve rüzgâr sert bir şekilde esiyordu. Omuzlarının üzerindeki kürke sıkıca sarıldı ve kürkün verdiği sıcaklığa minnettar kaldı.

Siperler boyunca yavaşça yürürken, çok az bir ışığın seçildiği kırsal bölgeye doğru baktı. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Bir yanda, içinde bulunduğu kale büyük bir gölün kenarına yerleşmişti ve sisle kaplıydı. Diğer yanda uçsuz bucaksız ağaçlar, tepeler ve vadiler vardı. Her yer büyülü gibiydi.

Caitlin gözlerini manzaradan ayırmadan bir siperin ucuna doğru yürüdü ve tam o esnada birden başka birinin varlığını sezdi. Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu, çünkü çatı tamamen boştu. Yavaşça döndü, ne göreceğinden emin değildi.

Bu inanılmazdı.

Çatının en uzak köşesinde uzun bir silüet duruyordu. Arkası ona dönüktü ve göle doğru bakıyordu. Caitlin'in içinde bir elektriklenme oldu. Onun kim olduğunu bilmek için o uzun, dalgalı giysisini; uzun gümüş renkli saçlarını ya da yanındaki asasını görmesine gerek yoktu.

Bu Aiden'di.

Bu gerçek olabilir mi? diye düşündü. Yoksa yalnızca alacakaranlıkta bir göz yanılması mıydı?

Yavaşça ona doğru yürüdü ve birkaç adım kala durdu. Aiden hiç kıpırdamadan duruyor ve saçları esintide uçuşuyordu. Caitlin bir an onun gerçek olup olmadığını merak etti. Ama hemen ardından sesi duyuldu.

“Çok uzaklardan geldin.” Arkası hala Caitlin'e dönüktü.

Yavaşça döndü ve Caitlin'in yüzüne baktı. Kocaman gözleri o loş ışıkta dahi masmavi parlıyor ve sanki doğruca Caitlin'e bakıyorlardı. Aiden'in yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ama güçlüydü.

Caitlin onu burada gördüğü için çok heyecanlıydı. Ona sormak için sabırsızlandığı bir sürü soru vardı ve her zamanki gibi yine onun rehberliğine en çok ihtiyaç duyduğu anda kendini göstermişti.

Caitlin “Seni tekrar göreceğimi bilmiyordum,” dedi.

“Beni her zaman göreceksin. Bazen gözlerinle, bazen başka şekillerde.” Aiden gizemli bir şekilde cevap vermişti.

Caitlin düşüncelerini biraraya getirmek için uğraşırken aralarında bir sessizlik hâkim oldu.

Sonra kendini “Yalnızca bir anahtar kaldı,” derken buldu. “Bu, babamı kısa süre sonra göreceğim anlamına mı geliyor?”

Aiden, Caitlin'i inceledi, ardından yavaşça uzaklara baktı.

Sonunda “Bu senin hareketlerine bağlı, değil mi?” dedi.

Aiden'in soruya soruyla karşılık vermesi Caitlin'i her zaman

deli ederdi. Yeniden denemek zorundaydı.

“Yeni ipucu, Şu sayfa, yırtık olan sayfa, onun beni nereye götüreceğini bilmiyorum. Neyi aramam gerektiğini, onu nerede aramam gerektiğini bilmiyorum.”

Aiden gözlerini ufka dikmiŐti.

“Bazen ipuçları gelip seni bulur,” diye cevap verdi. “Artık bunu biliyorsun. Bazen bir Şeylerin kendini ortaya çıkarması için beklemelisin.”

Caitlin bunu düşündü. Aiden ona hiçbir Şey yapmaması gerektiğini mi söylüyordu?

“O zaman... yapacağım hiçbir Şey yok mu?”

“Yapacağın çok Şey var.”

Aiden döndü ve Caitlin’e baktı. Caitlin’in hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa yavaşça gülümsedi. “Planlanan gereken bir düğünün var.”

Caitlin gülümsediğini hissetti.

“Bunu istiyordum, ama pek önemli olmayan bir Şey olmasından korkuyordum. Yani ertelemem gerektiğini, önce aramaya koyulmam gerektiğini düşünüyordum.”

Aiden usulca başını salladı.

“Bir vampir düğünü pek önemli olmayan, anlamsız bir Şey olamaz. Bu kutsal bir olaydır. İki vampir ruhunun birleŐmesidir. Bu ikinize ve bütün grubumuza daha fazla güç verir. Ve büyümenizi, becerilerinizi derinleŐtirir. Sizinle gurur duyuyorum. Çok iyi yetiŐtiniz. Ama eğer bir sonraki aŐamaya geçmek istiyorsanız, bunu yapmalısınız. Her birleŐme kendi

gücünü doğurur. Hem bir çift olarak ikiniz hem de tek tek ruhlarınız için.”

Caitlin rahatladı, heyecanlandı ama aynı zamanda da gerildi.

“Ama ben bu tür bir düğünü nasıl planlayacağımı bilmiyorum. Zaten bir insan düğünü nasıl planlanır onu da hiç bilmiyorum.”

Aiden gülümsedi. “Sana yardım edecek bir sürü arkadaşın var ve ben de töreni yöneteceğim. Sonuçta ben bir rahibim.”

Caitlin bu fikirden hoşlanarak kocaman gülümsedi.

“Peki, şimdi ne yapacağım?” Caitlin heyecanlı ve gergindi, nereden başlayacağını bilmiyordu.

Aiden gülümsedi.

“Caleb’in yanına git. Ve evet de. Bırak gerisini aşk halletsin.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kyle nefret dolu bir halde güney İskoçya'nın bataklıkları arasında uzun ve zorlu bir yolculuk yapıyordu. Attığı her adımda Caitlin'in özgür olduğu düşüncesine, tekrar tekrar her yerde ondan kurtulmasına öfkelenip duruyor ve inanılmaz bir intikam duygusuyla onu nasıl yakalayıp öldürebileceğine ve intikam alabileceğine kafa patlatıyordu.

Aklına gelen bütün yöntemleri çoktan deneyip tüketmiş ve görünüşe bakılırsa Caitlin de her defasında onun avucunun içinden kayarak kaçmayı başarmıştı. Ama Kyle, onun ailesini zehirleyerek küçük, önemsiz bir intikam almayı başarmıştı. Bunu düşününce sinsice güldü.

Ama bu yeterli değildi. Bütün bunlar gereğinden de uzun sürmüştü ve son buluşmalarında Caitlin'in ondan daha güçlü olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı. Kyle, Caitlin'in gücü ve dövüş becerileri karşısında şoke olmuştu. Caitlin gerçekten ondan çok daha iyi dövüşmüştü. Bu Kyle'ın beklentilerinin çok ötesindeydi.

Kyle'in bir yanı zaten bundan korkmuştu, işte bu nedenle onu zehirlemeye uğraşmış, onunla kafa kafaya çarpışmaktan kaçınmaya çalışmıştı. Ama bu bile geri tepmişti. Yanlışlıkla Caleb'i zehirlemişti, fakat zehrinin Caleb'i öldürmüş olduğundan eminken bunu doğrulayacak şansı bulamamış ve gecenin karanlığında kaçmak zorunda kalmıştı.

İşte o zaman Caitlin'in peşinden gideceğine dair kendine yemin etmişti. Bu defa ya onu kesin öldürecek ya da bunu denerken ölecekti. Geri çekilmek ya da teslim olmak söz konusu değildi. Başka bir yer ve zaman olmayacaktı. Bu onun son şansı olacaktı. Burada, İskoçya'da.

Ve bu son şans için, büyük bir stratejisi vardı, bütün stratejilerinin en büyüğü. Zamanında vampir zehri iyi bir fikirmiş gibi görünmüştü ama geriye dönüp bakıldığında oldukça riskli olduğu ve şansa çok fazla güvenildiği anlaşılıyordu. Ama yeni fikrinin başarısız olma ihtimali yoktu.

Kyle bu yeni planı tasarlarlarken, Caitlin'i köşeye sıkıştırdığı bütün zamanları ve yerleri düşünmüş ve onu öldürmeye en çok yaklaştığı zamanı hatırlamaya çalışmıştı. Sonra bunun New York'ta olduğu sonucuna varmıştı. O zaman Caitlin'in kardeşi Sam'i yakalamış, onu kontrolü altına almış ve şekil değiştirmek ve Caitlin'i şaşırtmak için onu kullanmıştı. Bu neredeyse işe yaramıştı.

Kyle, şekil değiştirmenin sorunu çözeceğinin farkına vardı. Bu şekilde bir aldatmacayla Caitlin'i kandırabilir, güvenini kazanabilir ve ardından onu öldürüp sonsuza dek ondan kurtulabilirdi.

Ama sorun şuydu, Kyle bu yeteneğe sahip değildi. Ama bu yer ve zamanda bu yeteneğe sahip birini biliyordu.

Bu eskiden himayesi altında olan biriydi.

Rynd.

Yüzyıllar önce Kyle yeryüzünde gelip geçmiş en hırçın, en

zalim vampir sürüsünü eğitmişti. Rynd parlayan yıldızlarından biriydi. O, Kyle'ın bile başa çıkamayacağı kadar hırçın oluvermişti ve Kyle sonunda onu sürgün etmek zorunda kalmıştı.

Kyle'ın en son duyduğuna göre Rynd bu yer ve zamanda yaşıyor, İskoçya'nın Güney ucunda uzak bir yerde saklanıyordu. Kyle şimdi onu bulacaktı. Sonuçta bildiği her şeyi ona Kyle öğretmişti, bu durumda Kyle'a borçluydu ve ona bir şey öğretebilirdi. Eski hocasına en azından bunu yapabilirdi. Kyle'ın ondan istediği tek şey, sadece bir kereye mahsus olmak üzere eski şekil değiştirme hilesini hatırlamaktı.

Bileklerine kadar çamura batmış olan Kyle bunu düşününce gülümsedi. Evet, Caitlin'i kandırmak, sonsuza dek işini bitirmek için tam ihtiyacı olan şey Rynd'dı. Bu defa başarısız olmayacak bir planı vardı.

Kyle başını kaldırdı ve dikkatle manzaraya baktı. Soğuk ve rüzgârlıydı. Havadaki nem kemiklerine işledi. Alacakaranlıktı, bu Kyle'ın günün en sevdiği zamanıydı ve eski ormanın üzerine doğru ilerleyen kalın bir sis tabakası vardı. Tam ona göre bir gündü. Kyle'ın alacakaranlıktan daha çok sevdiği bir şey daha varsa o da sisti. Kyle kendini evinde hissediyordu.

Birden, duyuları alarm durumuna geçti. Korkunç bir his derisindeki bütün tüyleri havaya dikti ve bir şeyler ona Rynd'ın yakınlarda olduğunu fısıldadı.

Kyle sisin içine doğru ilerledikçe hafif bir çatırdama duydu. Yukarı baktı ve bir şeyin hareket ettiğini fark etti. Sis aralandıkça Kyle buranın ölü ağaçlardan oluşan çorak bir orman

olduğunu anlayabiliyordu. Daha yakından bakınca, dallardan sarkan eşyalar gördü.

Yanlarına kadar gidip onları inceleyince, bunların ölmüş —insan—cesetleri olduklarını anladı, ayaklarından baş aşağı ağaçlara asılarak dallara iple bağlanmışlardı. Cesetler rüzgârda yavaşça sallanıyorlar ve ağacın üzerinde çatırtı yapan ipin sesi havaya yayılıyordu. Bu cesetlerin görünüşünden uzun süre önce öldürüldükleri belli oluyordu; derileri maviydi ve boyunlarında delikler vardı. Kyle bunlardan beslenildiğini ve içlerinde hiç kan kalmadığını anladı.

Bu Rynd'ın işiydi.

Sis açılmaya devam ettikçe, Kyle hepsi baş aşağı asılmış olan yüzlerce – hayır binlerce – ceset gördü. Bunların bir süre canlı tutulduğu, ağır ağır, günlerce süren işkencelerden geçirildikleri belliydi. Yapılan oldukça sadist, şeytanca bir şeydi.

Kyle karşısındaki manzaraya hayran hayran baktı. Bu onun kendi altın çağında yapmış olabileceği türden bir işti.

Kyle, Rynd'ın çok yakınlarda bir yerlerde olması gerektiğini biliyordu.

Birden, sisin içinden yavaşça yaklaşan yalnız bir siluet belirdi. Kyle bunun kim olduğunu anlamak için gözlerini kısarak bakmaya çalıştı.

Ve anladığında kalbi neredeyse duracak gibiydi.

Bu imkânsızdı.

Orada, önünde duran şey annesiydi. *Gerçek* annesi, daha dönüştürülmeden önceki insan annesiydi. Dünyada en çok

sevdiği kişiydi, dönüştürülmeden önce onun nasıl biri olduğunu hatırlayabilen ve ona kendi insanlığını hatırlatan tek kişiydi.

Kyle kalbinin orta yerinden vurulmuşa döndü. Suç ve pişmanlık dolu bir yığın acı onu paramparça etti.

Annesinin önünde, dizlerinin üzerine ckt ve ağlamaya başladı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.